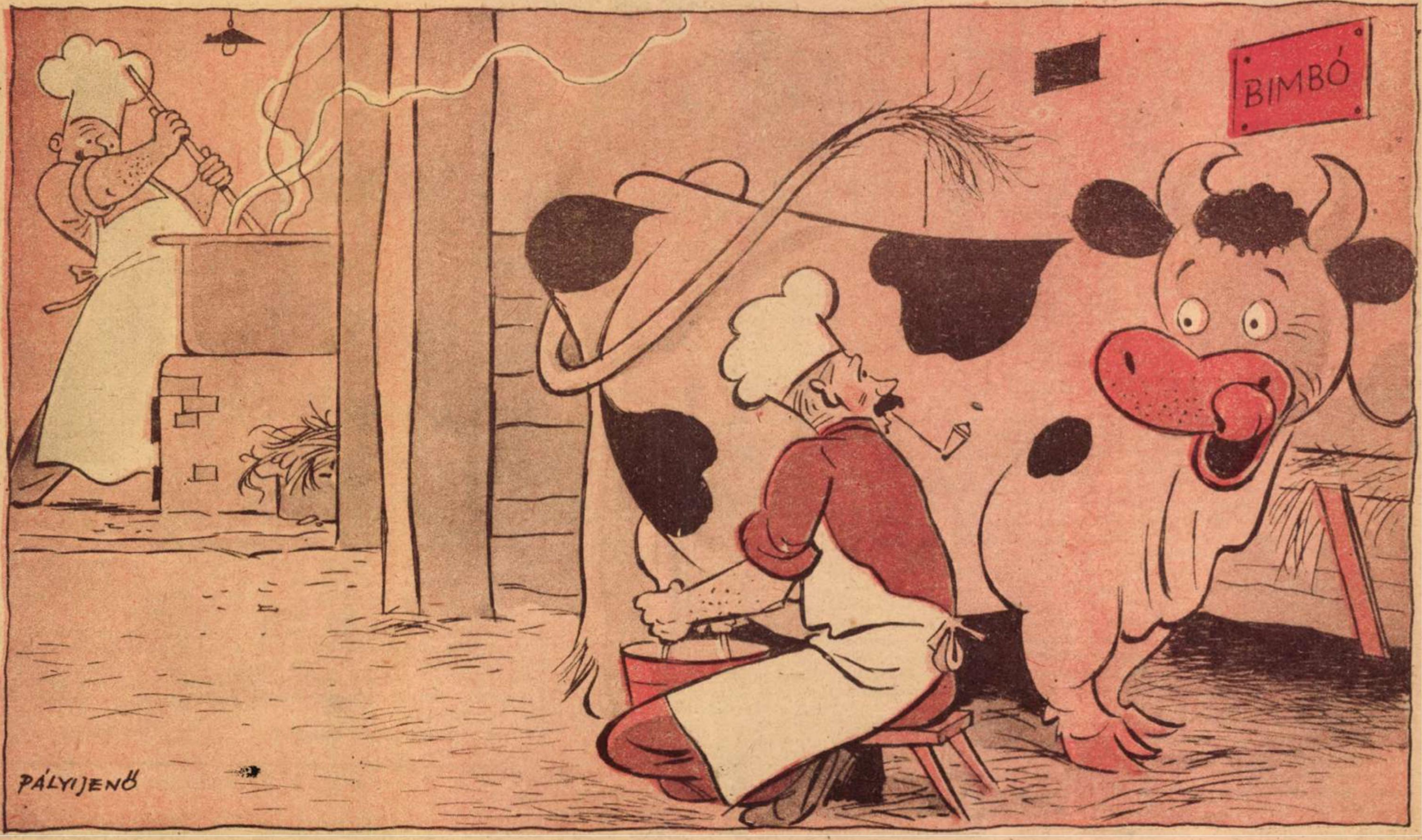
IX. évfolyam, 4. szám

1953 január 22.

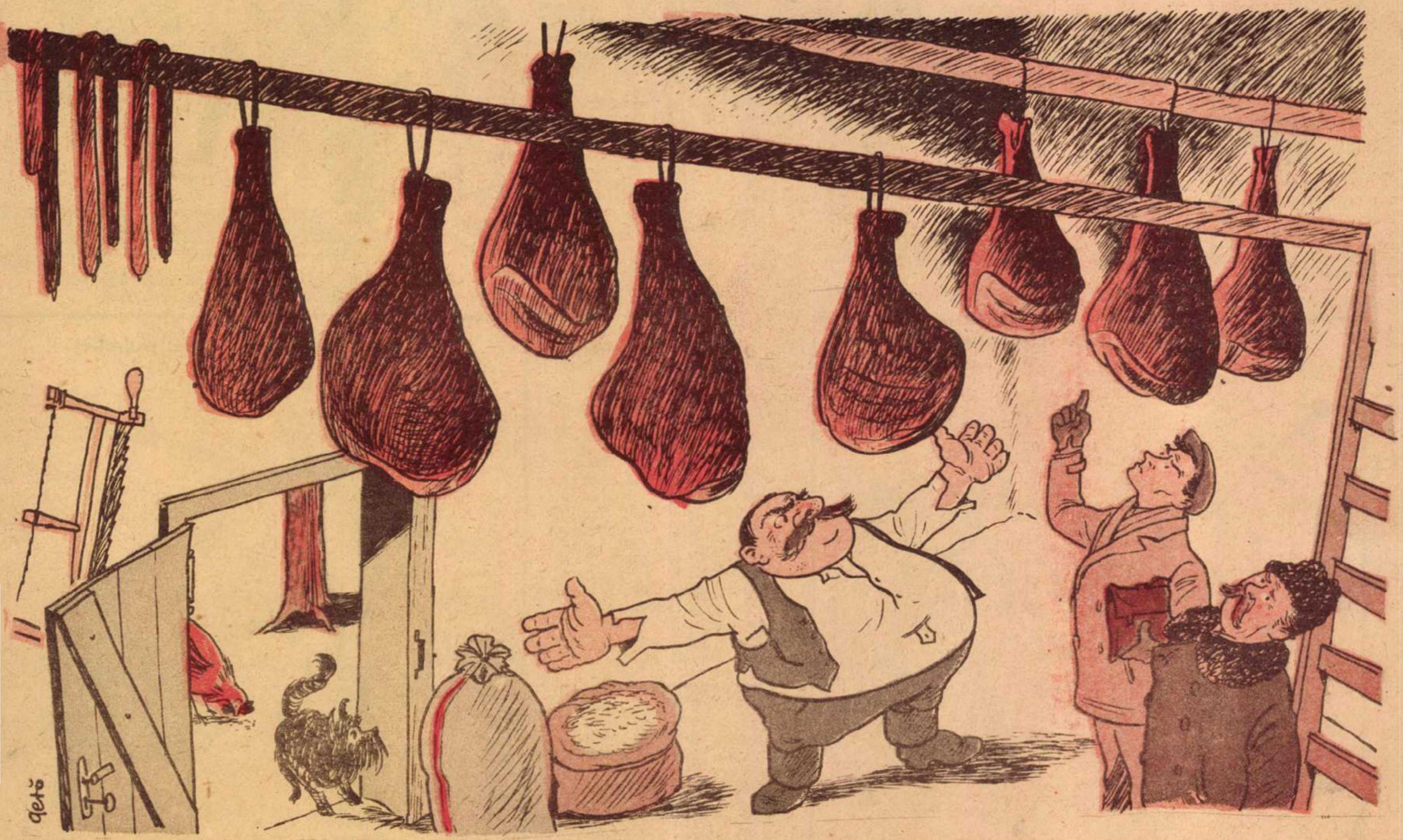
Ludas Matyi

ÉLJEN A TAKARMÁNYKONYHA!

(„Takarmánykonyhákon" kísérleteznek a legtáplálóbb takarmányféleségekkel.)

— Miska bácsi, mi lesz a mai ebéd?
— Répaszelet párolt lucernával, kukorica tökindával és melaszos csalamádé!
— Azannyát! No, akkor fejjen ki még egy litert!

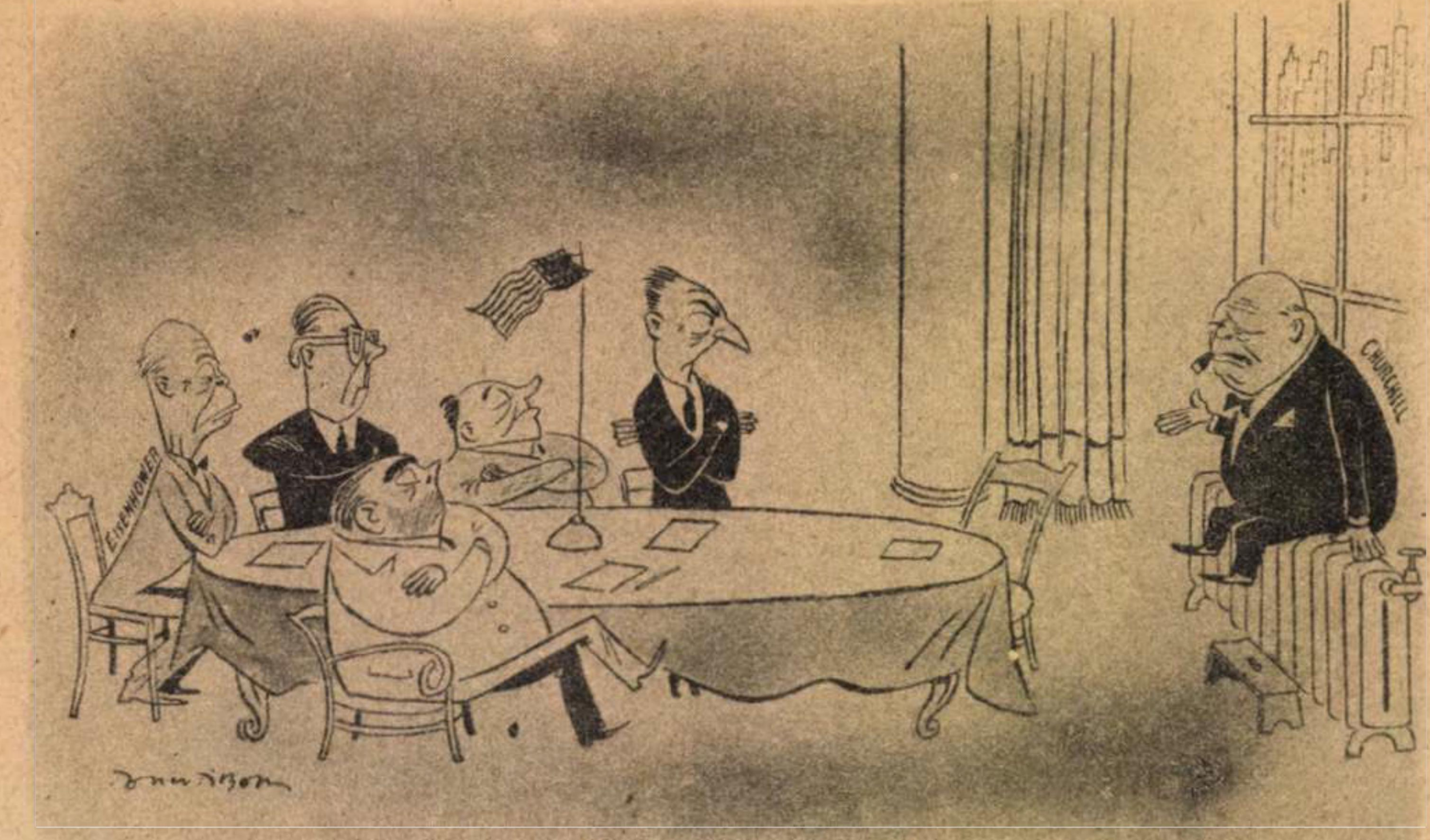

70 fillér

AZÉRT MÉGIS SZÁMOLNI FOG!

— Zsíros gazda, magának egy disznóra volt vágási engedélye és kettőt vágott?
— Egyet vágtam én!
— És annak nyolc lába volt?
— Nem tudom kérem. Nem érek én rá a disznó lábát számolni...

FOGADTATÁS WASHINGTONBAN

Churchill: Bocsánat uraim, hogy ide ültem a fűtőtestre, de ezt a fagyos fogadtatást nem lehet kibírni...

OLIN JOHNSTON RÁVILÁGIT

Olin Johnston a washingtoni kongresszus egyik vizsgálóbizottságának az elnöke. Ez a vizsgálóbizottság héthetes utazást tett Európában és Észak-Afrikában s Olin Johnston, mint a Reuter-ügynökség jelenti, most nyilatkozott az út tapasztalatairól. A bizottság megállapította, hogy az amerikai tisztviselők a megszállt országokban hatalmas luxuslakásokban laknak és három-négy háztartási alkalmazottjuk van. A munkabérkimutatások, közli Olin Johnston, nem merülnek ki a három-négy háztartási alkalmazottal. A legtöbb tisztviselő ugyanis a szakácsnő, a szobalány, a komorna és a másodkomorna után a munkabérkimutatásokon szerepelteti barátnőjét is, természetesen nem barátnő megjelöléssel, mert az félreérthető; a barátnők gépírónő vagy titkárnő címen szerepelnek, mert az nem érthető félre. Persze, kisebb baj az, ha a gépírónő nem tud gépelni, mintha a titkárnő nem tud titkot tartani. A tisztviselők kiszállásaikra is magukkal viszik ezeket a gépies gépírónőket és titkos titkárnőket, közli az indiszkrét Olin Johnston és kéjutazásaikat közpénzekből fedezik. Olin Johnston végezetül csattanóként közli azt a tényt, miszerint a bizottság által kihallgatott egyetlen tisztviselő sem fejezte ki abbeli óhaját, hogy visszatérjen az Egyesült Államokba.

Fentiek után azonban ez a csattanó nem valami meglepő. A meglepő az lett volna, ha ezek a nyugati népek nyakán ülő négy háztartási alkalmazottas, gépírónős és titkárnős amerikai tisztviselők abbeli lángoló óhajuknak adtak volna kifejezést, hogy sürgősen vissza akarnak térni Omahába fűszeresnek, vagy Denverbe biciklipumpaügynöknek.

Aminek azonban az ő óhajuk nélkül is el fog jönni az ideje.

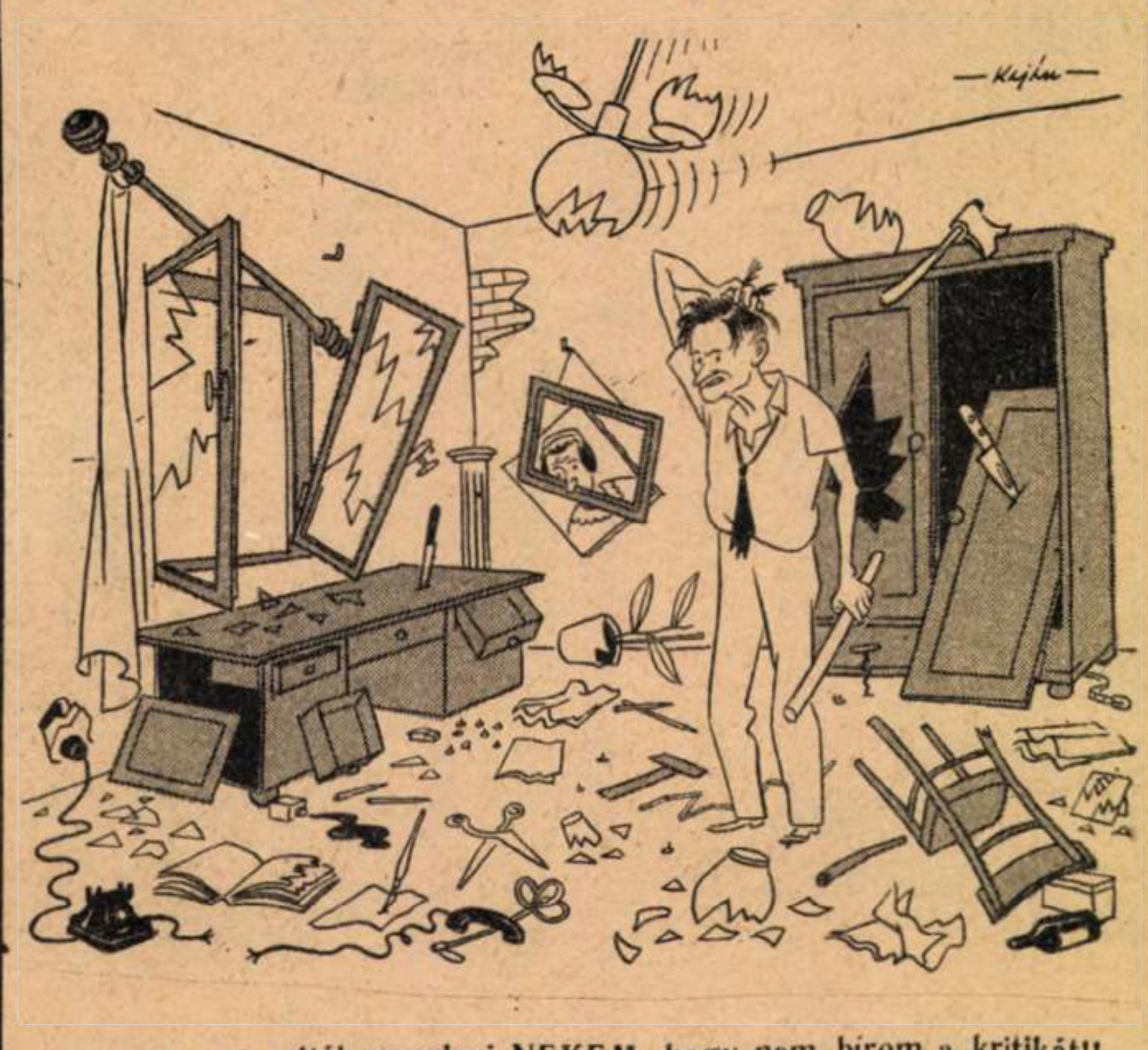
EZ AZTÁN A TAKARÉKOSSÁG!

— Osztályvezető kartárs, miért rendelünk ebből az importanyagból huszonöt kilót? Az évi szükségletünk csak négy kiló és még tavalyról is maradt hat kiló!

— Nem számít az. Ami az idén megmarad, azt odatesszük a tavalyihoz.

Egy kicsit kidühöngte magát

— Azt merészelték mondani NEKEM, hogy nem bírom a kritikát!!

„Volt egy olyan rózsaszínű..."

Nagyon szeretem az édességet. Életem szép pillanatai közé tartozik, ha belépek egy cukrászda ajtaján, megállok a dúsan megrakott pult mellett, s kérek ebből a kerek rózsaszínből egyet, abból a drapp csokoládésból kettőt, az a kerek, közepén mogyoróval is jöhet... Aztán leülök, várom, amíg a kiszolgáló kihozza tálcán, mellette egy pohár vízzel és a következő pillanatban már át is adom magam az édesség élvezetének.

Nagy öröm ez, egészen addig, amíg azt nem mondom: „Fizetek". Félreértés ne essék, nem az kever némi keserűséget az édesség élvezetébe, hogy fizetnem kell. Dehogy. Egészen másról van szó. A kiszolgáló jön, kezében blokk és ceruza, néz rám. Én én... szóval nekem most be kell mondanom, hogy mit fogyasztottam. És ez a nehéz.

— Volt egy olyan izé... a tetején egy mogyoróval...

— Csokoládéval volt bevonva, vagy barna krémmel? — kérdi ő és arcizma sem rándul, úgylátszik megszokta az ilyen körülírást.

— Azt hiszem csokoládés — mondom tétován.

— Mogyorós nugatszelet, kettőötven — írja és újra néz.

— Aztán... volt egy olyan... drapp, négyszegletes....

— Lincer-szelet. Egy ötven!

— És... és egy olyan kerek rózsaszínű..

— Puncsos, az...

Közbevágok. Nem, nem puncsos, a puncsosat ismerem, azt mondják, hogy azt mindenféléből keverik össze, azt nem szoktam enni. De hát, akkor mi? Próbálom magyarázni, hogy olyan kerek volt, rózsaszín, belül tészta és krém, de a leírás nem elegendő. Megyek a pulthoz, szemem körbefut, hol is? Végre megtalálom, az volt az... A kiszolgáló azt mondja: „Orleáns" és felír kettő forintot.

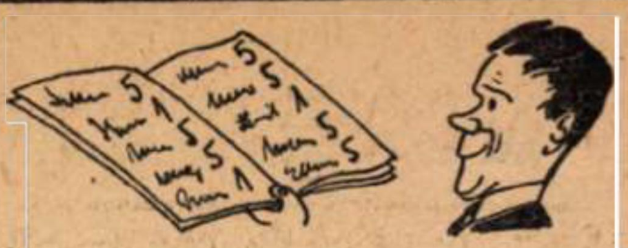
És a következő alkalommal ugyanígy játszódik le a jelenet: eszem az édességet, élvezem az édességet, nem tudom az édesség nevét és fizetésnél megint csak „volt olyan rózsaszínű" körülírással próbálom megértetni magam.

Ma elhatároztam, hogy végetvetek ennek az állapotnak. Valamilyen úton-módon megtanulom a cukrászsütemények pontos elnevezését. Az jutott eszembe ugyanis, mekkora szemeket meresztenék, ha egy ilyen körülményes körülírás után, a kiszolgálónő — miután összeadta a számlát — nem azt mondaná, hogy „kapok tizenkét forint és húsz fillért", hanem így szólna:

— Kapok akkor egy olyan kerek ezüstszínűt, tudja, aminek az egyik oldalán egy kettes van... aztán egy hosszúkás, zöldszínűt, egyik felén Petőfi arcképével, a másikon idilli tájcsendélettel és még egy olyan kis kerek bronzszínűt...

va

VÁLTOZNAK AZ IDŐK — VÁLTOZNAK AZ ÖTÖSÖK

Soha életemben nem voltam jó tanuló. Ezt eddig titokban tartottam és természetesen ezután is titokban fogom tartani. E titoktartásra kötelez az a körülmény, hogy immár gyakorló apa lévén, nem rombolhatom le tekintélyem holmi lírai önvallomással kislányom előtt, akinek szemében én, minden atyák között a legkiválóbb, legokosabb, legtehetségesebb, sőt legszebb atya vagyok. Azaz leszek. De ez is csak feltevés, szívet melegítő ábránd, ugyanis kislányom még nem nyilatkozott sem szellemi, sem alkati javaimról, minthogy e pillanatban az egész gyerek, tetőtől-talpig mindössze másfél esztendős. De gondolnom kell a jövőre, életemnek arra a csodálatos szakaszára, amikor majd követendő példaképpé magasodom serdülő gyermekem tudatában. Úgy gondolom, itt az ideje, hogy fokozatosan felkészüljek a példakép szerepére. Annyit már saját tapasztalataimból is tudok: egy eszménykép soha, semilyen körülmények között sem vallhatja be, hogy nem ő volt annak idején az osztály legjobb tanulója. De egy valamire való eszményképnek hazudnia sem illik, legalább is nem szokás, de minden esetre helytelen. Hányszor mondta szegény apám: majd megbánod még te haszontalan kölyök, hogy nem tanulsz rendesen! Igaza lett. Szánom, bánom oktalanságom s most itt vergődöm — leendő eszménykép — e nyomasztó probléma hinárjában. Bevalljam? Ne valljam? Ha bevallom, magam taposom ki előtte a züllés útját s még csak meg sem dorgálhatom, ha majd intőt hoz haza. Ha nem vallom be, a hazugságok örvényébe zuhanok és még mindig nem biztos, hogy kislányom jó tanuló lesz az én hazugságaimtól. Hej, de nehéz eszményképnek lenni, legfőképpen azért, mert egy eszményképnek véleményem szerint konkrétan kell példát mutatnia.

Gyönyörű konfliktus, azaz rettenetes helyzet.

Az Élet, e nagy jövőjű, bár javíthatatlanul naturalista drámaíró oldotta meg már-már egész tekintélyemet veszélyeztető problémámat azzal, hogy kezembe adta egy általános iskolai tanuló bizonyítványát, amely hemzsegett az ötösöktől és négyesektől. Néhány évtizeddel ezelőtt ugyanilyen kivitelezésű iskolai bizonyítványom láttán anyám sírva fakadt, apám pedig néhány pofon erejéig visszaélt gyermeki bizalmammal. Az itt idézett gyermek atyja pedig sugárzott a büszkeségtől, mikor gyermeke ötösökkel és négyesekkel terhes bizonyítványát kezembe adta.

— Mit szól, milyen remek gyerek az én Palkóm? — Így az apa dicsfénnyel homlokán.

— Év végére még több ötöst is szerzek — szólalt meg Palkó — és akkor jobb bizonyítványom lesz, mint a papának volt gyerekkorában!

Megdobbant a szívem. Ez a dicsfénnyel övezett atya osztálytársam volt valamikor. A legbutább kölyök s a legrosszabb tanuló az osztályban. És most hogy henceg a fia előtt az ötöseivel. Lám, lám, változnak az idők, változnak az ötösök. Nemcsak a világ, az élet változott meg körülöttünk, hanem rossz bizonyítványaink is megnemesedtek a fiók aljában.

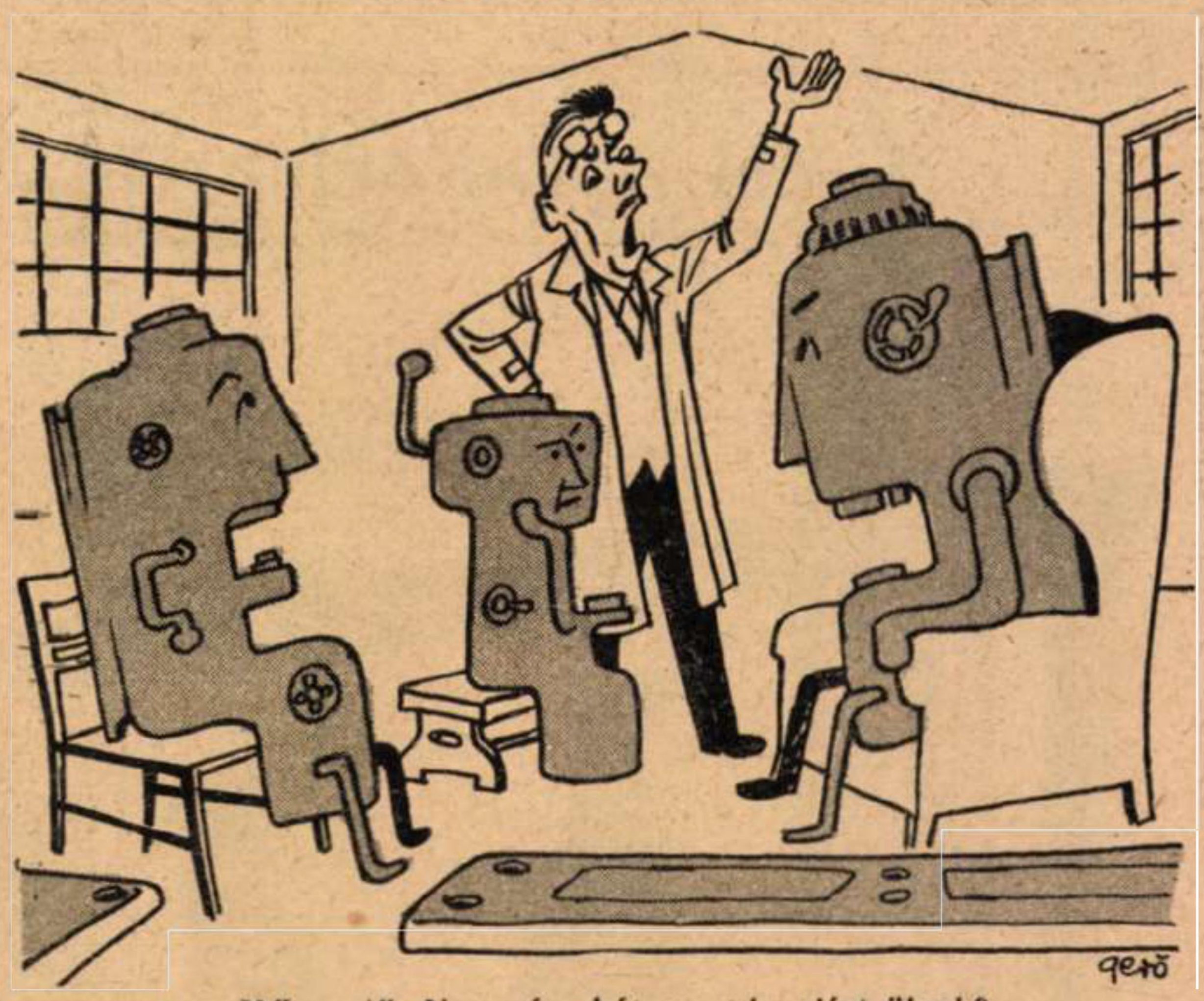
Mikor este hazatértem, nyugodt öntudattal néztem kislányom szemébe. Ne félj kislányom, megbízható eszménykép leszek. Én is kaptam gyerekkoromban ötösöket.

Most már csak az aggaszt, miképpen magyarázzam meg majd a gyereknek azt a három egyest, amit magaviseletből, énekből és tornából kaptam?

Lám, így jár az, aki nem gondol idejében arra, hogy egyszer mindenkiből lehet eszménykép. Ha gondoltam volna erre, nem kellene szégyenkeznem a három egyes miatt.

Szinetár György

SOK A GÉPÁLLÁS

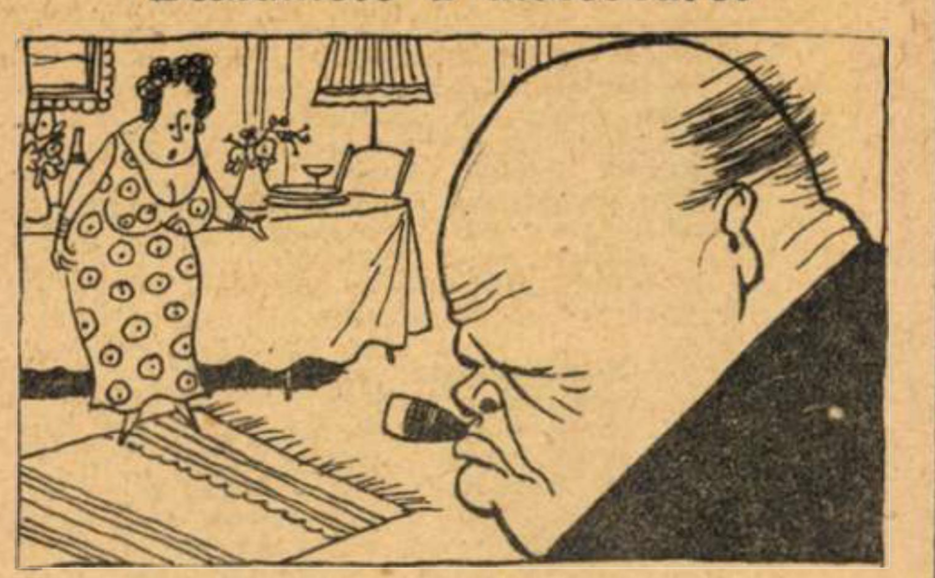
Művezető: Nagy ég, hát maguk miért ülnek?
Gépek: Mert már ununk maga miatt állni.

Truman átadja a kormánykereket

Truman (Eisenhowerhez): Akar valami tanácsot a vezetésre vonatkozólag, mielőtt a kocsit átadom?

Beszámoló a díszebédről

Churchillné izgatottan mondta:

— Csakhogy itthon vagy! Mi volt a washingtoni angol nagykövetség ebédjén? Az egész világ tele van vele, hogy gorombáskodtak veled! Mi volt ott tulajdonképpen?

— Hát először is volt raguleves á la reine... De olyan aromája volt, hogy azt nem lehet elmondani... Hiába, azok a washingtoni szakácsok...

— Arról beszélj, ami utána volt!

— Utána? Poulard á la Marengo... Én csak értek a kappanhoz, de olyan kappant még nem láttam... Volt hozzá egy szósz...

— Ne beszélj mellé, Winston! A lényeget mondjad!

— A lényeg a Virginia-sonka volt! Édesen pácolva! Olyan pikáns íze volt, mintha a sósszalonnát kakaóba mártaná az ember! Elkértem a receptjét!

— Ne az étlapról beszélj! A Daily Mail azt írja, hogy kihívóan beszéltek veled az amerikaiak, a New York Times azt írja, hogy éles hangon vontak felelősségre! Itt azt írják, hogy gorombán beszéltek veled! A New York Herald Tribune azt írja, hogy sértő hangot használtak veled szemben!

— De drágám! Hogy képzeled? Azt mondták, hogy tehetetlen fráter vagyok és vigyázzak, mert repülni fogok, de megsérteni igazán nem sértett meg senki...

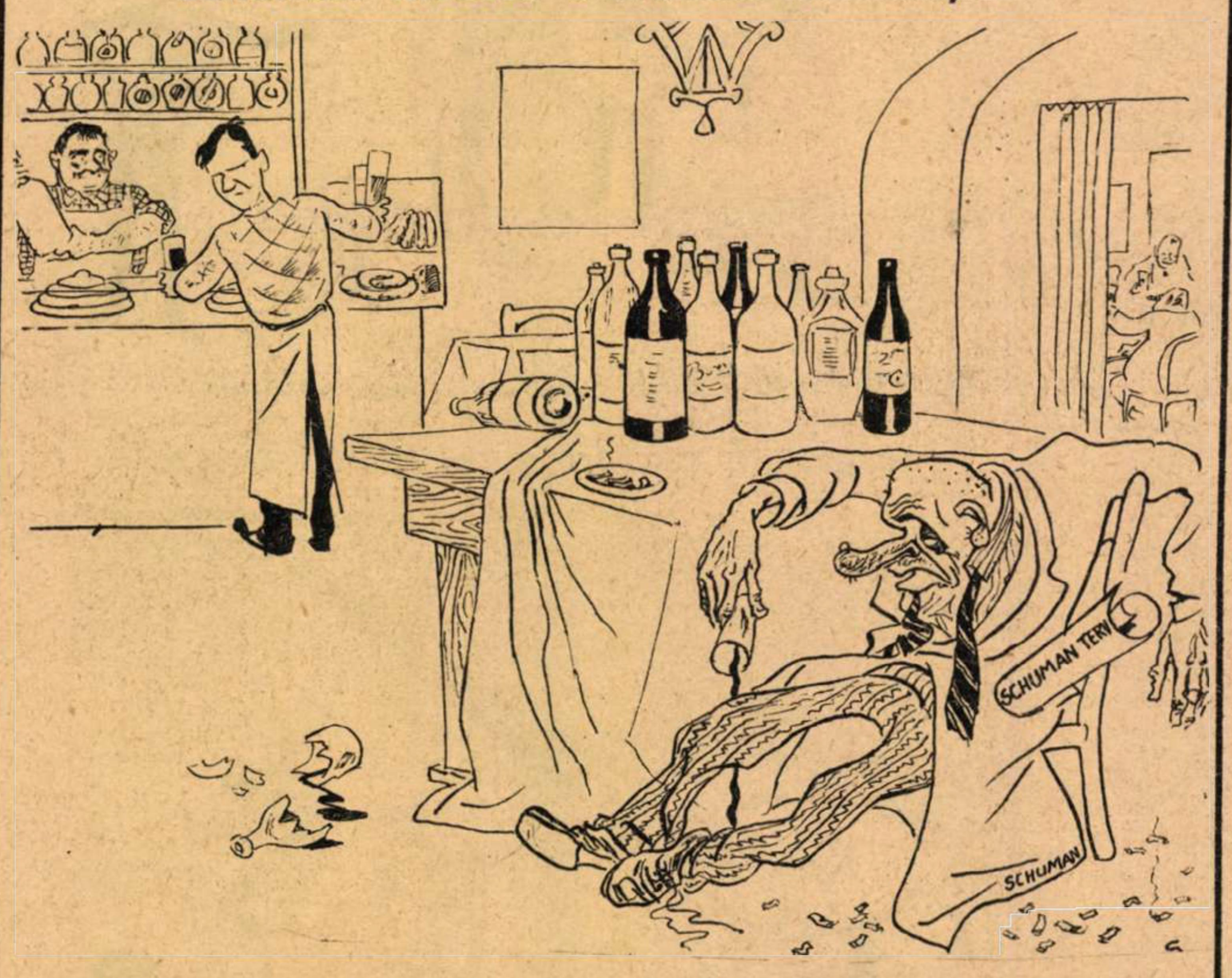
Tiltakozik a világ!

(Trumanék koholt vád alapján halálra ítélték a Rosenberg-házaspárt.)

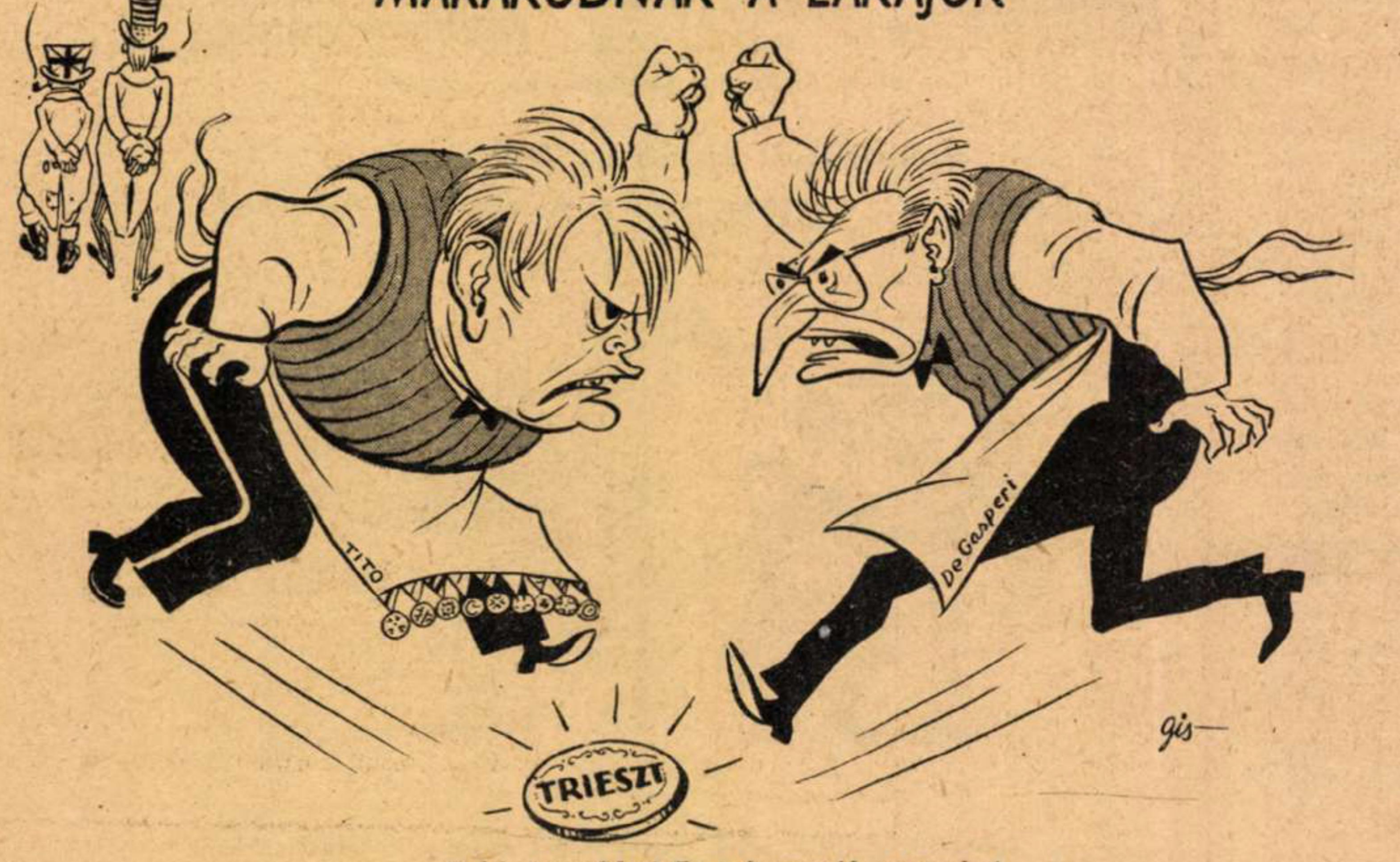
A megrémült cinkosok

Schuman kiesett a francia kormányból

— Odanézz! Schuman borba fojtja a bánatát, mert kiesett a kormányból. A végén még bicskázni fog.
— Attól ne félj. A bicskája beletört az Európai Hadseregbe.

MARAKODNAK A LAKÁJOK

— Hohó, te csibész! Ez a borravaló az enyém!

Bízzuk Leóra

A Magyar Nemzet az Országos Létszámbizottság feladatairól nemrég közölt cikkében megemlíti, hogy egyik közhivatal meglévő két gépkocsijához gépkocsiosztályt akart szervezni.

(Szinhely: egy nagyipari üzem vállalatvezetőjének irodája. Vállalatvezető és személyzeti főnök tanácskoznak.)

Vállalatvezető: Olvasta a lapokban, hogy megindult a döntő harc a hivatali vízfej ellen? Az Országos Létszámbizottság utánanéz mindennek.

Személyzeti főnök: Olvastam.

Vállalatvezető: Valljuk be őszintén, nálunk is agyonduzzasztott adminisztráció működik.

Személyzeti főnök (sértődötten): Éppen eleget mondtam már. Például a könyvelési osztályon 14 könyvelőt, — 1 osztályvezető, 4 alosztályvezető és 2 ellenőr irányít. Minden második könyvelőre jut egy irányító.

Vállalatvezető: Igaza van. Ez már nem is könyvelés, hanem nevelő és irányító intézet. De a bérelszámoló sem marad mögötte. 2000 munkás bérét 68 tisztviselő számolja, ami annyit jelent, hogy egy bérelszámoló mindössze 28 munkás bérét számolgatja.

Személyzeti főnök: Már régen mondtam.

Vállalatvezető: Mondani nem elég! Cselekedni kell! Most mi ketten itt mindjárt megindítjuk a harcot vállalatunk felduzzasztott adminisztrációja ellen és kijelöljük a feles létszámúakat akiket termelő munkába kell irányítani.

Személyzeti főnök: Nagyon helyes. Kezdjük talán a legfeltűnőbb esetekkel! Itt van például az új főellenőr a könyvelésben. Minek négy ellenőr mellé még egy főellenőr?

Vállalatvezető: A Barakkert? A Barakkert nem lehet! *(Súg valamit.)*

Személyzeti főnök: Na igen.

Vállalatvezető: Talán a Szemjánt?

Személyzeti főnök: A Szemjánt nem lehet. *(Súg valamit.)*

Vállalatvezető: Akkor talán a Siposnét?

Személyzeti főnök: A Siposnét nem lehet. *(Súg valamit.)*

Vállalatvezető (sóhajt): Tudtam, hogy a könyvelés nehéz eset. Kezdjük inkább egy másik osztállyal! Például a személyzetivel! Minek a két gépírónő mellé egy előadónő?

Személyzeti főnök (felfortyan): A Bözsikét? Pont a Bözsikét tartja feleslegesnek, akinek a kisujjában vannak a személyzeti ügyek?

Vállalatvezető (békítően): Kérem! Én csak kiragadtam, mint példát.

Személyzeti főnök (duzzogva): Háromszázhúsz tisztviselő közül éppen őt ragadta ki. *(Fenyegetően.)* De nem emelek kifogást! Ne mondja, hogy részrehajló vagyok! *(Felírja az előtte fekvő papirra.)* Sömjén Erzsébet. *(Felsóhajt.)* Menjünk tovább. *(Diadalmasan.)* Mit szólna a Demjánhoz?

Vállalatvezető (felháborodva): A Demjánt? Pont a Demjánt? A levelezési osztály szemefényét?

Személyzeti főnök (diadalmasan): Kérem, én csak úgy kiragadtam.

Vállalatvezető: Rendben van. Nem emelek kifogást. *(Dühösen.)* Rólam ne mondja senki, hogy a rokonságommal kivételt teszek. *(Felsóhajt és felírja az előtte fekvő blokkra.)* Demján Oszkár.

Személyzeti főnök: Menjünk tovább!

Vállalatvezető (egy kis gondolkodás után): Azt hiszem nem fogtuk meg helyesen a dolgot. Nem lehet így ötletszerűen kiragadni egyes személyeket.

Személyzeti főnök (békülékenyen): Nem lehet. *(Áthúzza Bözsikét.)*

Vállalatvezető: Tervszerűen és intézményesen kell nekifogni a létszámellenőrzésnek és eredményesebb lesz, ha ezt nem kebelbeliek végzik, akik féltik népszerűségüket a vállalatnál és nem gyanúsíthatók személyi részrehajlással.

Személyzeti főnök: Teljesen igaza van.

Vállalatvezető (áthúzza Demjánt): Mit szólna hozzá. ha egy-két létszámellenőrzőt állítanánk be?

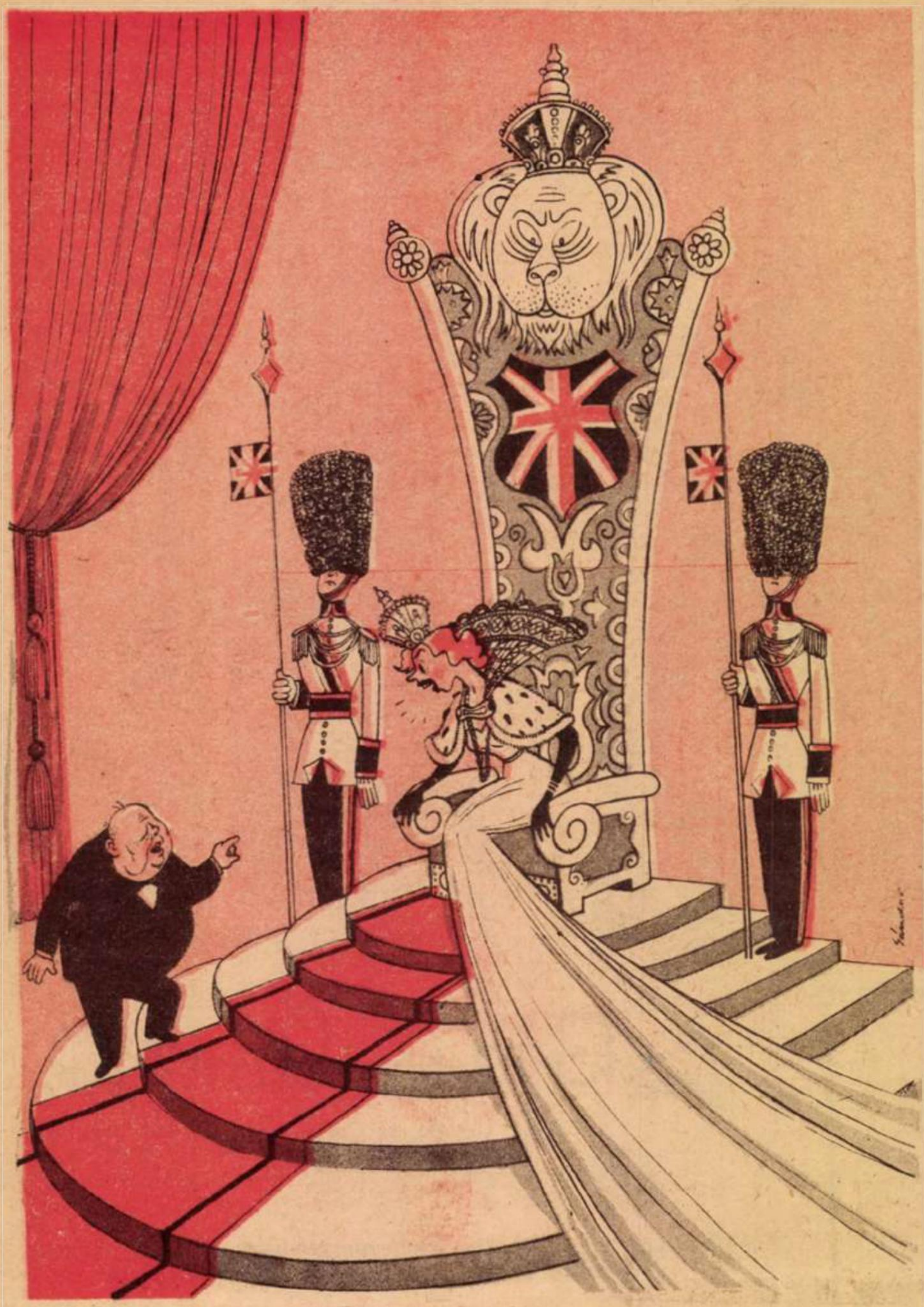
Személyzeti főnök: Óriási ötlet. *(Nagy betűkkel felrajzolja az előtte fekvő papirra „LEO", gyönyörködve nézi és ábrándosan).* Létszámellenőrző Osztály. *(Mentegetőzve.)* Persze nem egy komoly osztályra gondolok. Két ellenőrző, egy főellenőrző, egy gépírónő untig elég. Nem kell mindjárt túlméretezni.

Vállalatvezető: Persze, hogy elég. És LEO majd mindent elintéz. *(Átölelik egymást.)*

— Függöny —

Andor Leon

Churchill beszámol amerikai útjáról

— ...erre azt mondja nekem Eisenhower: „most maga hallgasson Churchill, most én tettem le a garast!"
— És ezt csak most mondja? Hol az a garas? Ide vele!

Befolyásos ember

Zalai igazgatónak a „Vajmiért" vállalat vezetőjének, több fültanú előtt, afférja támadt Dobák bácsival a hivatali segéddel. Zalai élesen kifakadt:

— Mondtam, hogy ementálit hozzon, miért hozott trappistát!? Maga mindent fordítva csinál! Ha nem nézném, hogy nagy családja van...

Nem fejezte be a mondatot, de a félbeszakított mondat úgy hangzott, mint egy befejezett fenyegetés.

Dobák bácsi dünnyögött, mint mindig.

— Majd holnap ementálit hozok, — motyogta és a hangját átfűtötte az izgalom.

Ettől kezdve drámai lendülettel követték egymást az események. Néhány óra múlva értesités érkezett a központtól: Zalait leváltották, illetve kisebb beosztásba helyezték. Az okot egyáltalán nem tartották titokban. Zalai kartárs hanyagul és lelkiismeretlenül végezte a dolgát. De ez az indokolás túlságosan egyszerűnek látszott. Megindult a suttogás a „Vajmiért" valamennyi részlegében. A lavinát Tihamér inditotta el a könyvelésből. Sorra félrevonta a kartársakat és a fülükbe súgta:

— Köztünk marad a dolog... tudod miért menesztették Zalait?... Dobák bácsival volt afférja. Dobák bácsi sokkal befolyásosabb ember, mint azt egyesek hiszik... Öt perc múlva Zalai repült...

A legenda terebélyesedett. Dobák bácsi nem győzött álmélkodni. Sokan, akik eddig félvállról beszéltek vele, most hizelkedéssel vették körül. Ilonka, a bérosztályból kikapta a kezéből az irógépet.

— Csak nem fogja maga cipelni ezt a nehéz gépet, Dobák bácsi!?

Tihamér nyájasan fordult hozzá:

— Lemegyek a Közértbe Dobák bácsi, ne hozzak fel valamit?

Dobák bácsi nagy fiú lett a vállalatnál. Többen hangosan méltatlankodtak, miért nem helyezik magasabb beosztásba. Mások kisebb ajándékokat küldtek a gyerekeinek. Csupán Kelemen elvtárs, az új igazgató maradt távol az ünnepléstől és éppen olyan tárgyilagossággal kezelte az öreget, mint a vállalat többi dolgozóját.

Tihamér sopánkodott:

— Fel kellene világositani ezt a szegény Kelement. Fiatal ember, még nem ismeri a dörgést... Nem tudja, hogy Dobák bácsinak csak egy szavába kerül...

Kelemen valóban nem tudta. És amikor Dobák bácsi három óra múlva érkezett vissza egy öt perces útról, az új igazgató alaposan „lekapta".

Mindenki lélekzetvisszafojtva várta a következményeket, elsősorban Tihamér. De a fejlemények csupán annyiban mutatkoztak, hogy Kelemen erélyes fellépésére Dobák bácsi sokkal jobban végezte a dolgát, mint eddig. De a többiek, sőt Tihamér is mutatott egy parányi javulást. Amikor Ilonka kajánul érdeklődött, hogy mi az oka a változásnak, Tihamér a fülébe súgta:

— Ez a Kelemen sokkal befolyásosabb ember, mint azt egyesek hiszik... Képzelheted, ha még Dobák bácsira is rászólt...

(stella)

Mindennapos aggodalom

— Biztosan ma hozzák a fánkat. Zuhog az eső.

Piros Labda

Fiam születésnapjára
egy szép labdát veszek én!
Ez a tervem. És a tervet
komolyan is veszem én...
Leszállitam az autóbuszról,
hogy a labdát megvegyem,
ámde csak egy szép feliráat
találtam azon helyen
ahol tegnap még Sport-Bolt volt:
„Elhurcolkodott a Sport-Bolt" —

Itt Sport-Bolt volt, ott meg Ápisz.
Itt Italbolt, ott Totós.
Most az Ápisz mindent átvisz
az Italbolt volt boltjába
s helyébe jön egy fotós...
Oh jaj, merre, hol lelem
azt a boltot, azt a boltot,
ami éppen kell nekem?

Nem sokáig tétováztam,
útnak indultam legott,
s felszámoltam szivemben a
pillanatnyi haragot.
...Közben megeredt az eső,
s merő lucsok lettem én.
Millió kis labda táncolt
nyakamban, orrom hegyén.
De bennem erős a lélek,
én a vihartól se félek!

Nem vagyok én olyan nyápic,
aki mindjárt megijed,
hogy elköltözött az Ápisz,
meg a Sport-Bolt, meg a Röltex,
meg a Központi Ixex!
Én azértis meglelem
azt a boltot, azt a boltot
ami éppen kell nekem!

Mentem, mentem, áztam, s mentem.
Ámde egyre tétovább
lépteimet szaporázni
nem nagy kedvem volt tovább!
Megálltam egy pompás fényes
Közért kirakat előtt.
Volt ott minden: sajt, szalámi,
halkonzerv és meggybefőtt.
...Ugyan miért keresem
a Sport-Boltot, mikor én a
Közértet is szeretem?

Labda, labda, mire jó az?
suttogta a kirakat,
majd otthon megmagyarázod:
szebb, jobb ajándék akadt.
...Bementem hát a Közértbe,
s egy nagy sajtot vettem én.
Kerek is volt, piros is volt,
szép volt, mint egy költemény.

Hazavittem este szépen
az ajándék csomagot.
Boldogan kicsomagoltam,
s kiáltottam egy nagyot:
Nézd mit hoztam! Csudalabdát,
piros is, meg kerek is.
Örül neki, aki látja,
felnőtt is meg gyerek is.
És a sajt már szállt is szépen,
s ott volt a gyerek kezében.

Remek játék volt a játék!
A piros sajt repdesett,
S amikor a földre pottyant
s három felé szétesett —
az se volt baj, mert megettük,
s mindnyájunknak jólesett.

CSAPÓ NAGY GERGELY

Teljes felszereléssel . . .

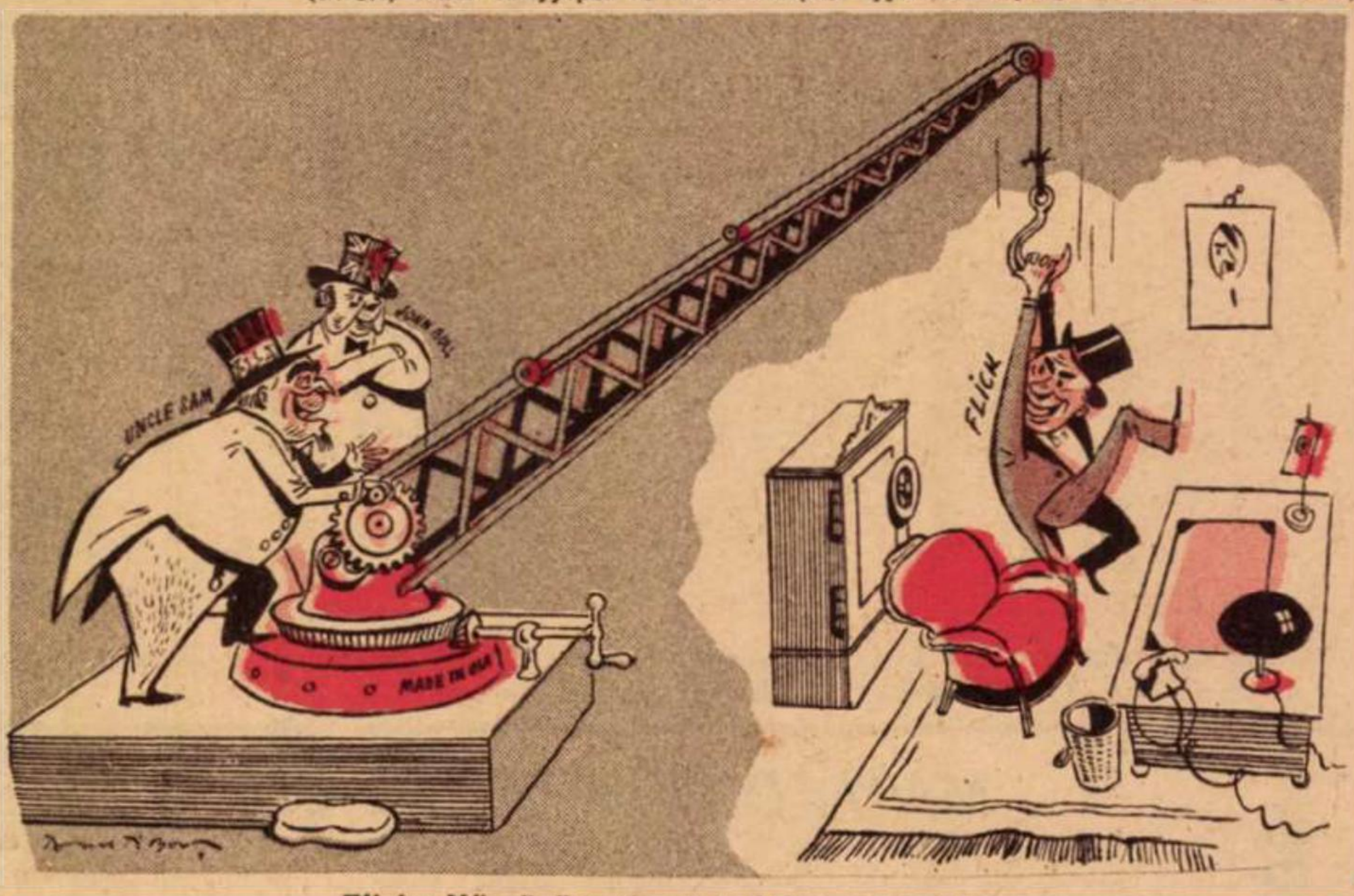
(Az olasz miniszterelnök rossz szemmel nézi a török-görög-jugoszláv katonai tanácskozásokat.)

De Gasperi: Mi az, maguk nélkülem akarják összeszűrni a levet?

A megfelelő embert a megfelelő helyre

(Flick, náci nagyiparos visszakapta gyárait Nyugat-Németországban.)

Flick: Köszönöm, Sam! Helyben vagyok!

Szemléltető oktatás az állatkertben

(Darabszám helyett súlyra állapitották meg a tojásbeadás mértékét.)

— Látod tyúkocskám, erről vegyél példát és ne a kolibriről, akkor első leszek a beadásban!

„Túldrágán épít az építőipar"

(Idézet Gerő Ernő elvtárs beszédéből)

Ékszerdoboz a „drága kő"-ből épült ház részére.

A háborús hisztéria áldozata

LÉGY JÓZAN!

Kőbányán a 10415-ös KÖZÉRT-árudában jártam. Zöldséget akartam venni, de nem kaptam. Tekintettel arra, hogy a többi KÖZÉRT-árudában nagy mennyiségben kapható zöldség, arra gondoltam, hogy a hibás boltvezetés lehet oka az áruhiánynak.

Az áruda zöldség helyett furcsa feliratokat ad vevőinek. Az egyik polcra helyezett díszes cédulán ezt olvastam: „SZERESD A CSALÁDODAT!" Hazamentem és a felirat hatása alatt nyomban szeretni kezdtem családomat. Másnap ismét kerestem zöldséget, de újból csak egy feliratot kaptam helyette. „LÉGY ERŐS ÉS KITARTÓ!" — figyelmeztetett a KÖZÉRT. Ezt a tanácsot is megfogadtam és kitartóan követeltem, hogy szerezzenek be zöldséget, mert messze környéken nincs zöldségbolt. Lehet, hogy egy kicsit harcias voltam, de nyomban lecsillapodtam, amikor az üzlet egy másik részében szépen kicirkalmazott feliratra esett pillantásom. „VIGYÁZZ MAGADRA!" Egy kcsit megijedtem és most már halkabban kérdeztem meg az erős testsúlyban levő boltvezetőt, hogy miért nincs zöldség. Vigyáztam magamra...

Megígérte, hogy szorgalmazni fogja a zöldséget, erre megemlítettem, hogy egy kicsit jobb szervezőmunkával, több utánjárással már régen rendszeresíthette volna a zöldségárusítást. Akarni kell — tanácsoltam és a nagyobb nyomaték kedvéért rámutattam a boltvezető által feltűnő helyen elhelyezett díszes feliratra, amelyen ez állt: „AKARJ ÉS HA AKARSZ, TUDSZ DOLGOZNI!"

Közben az áruda pénztára mellett mentem el, amely előtt sorbaálltak a vevők, hogy fizethessenek. Biztató felirat integetett feléjük: „LÉGY TÜRELMES!"

Mialatt a feliratot olvastam, ellestem az áruda két dolgozójának beszélgetését.

— Több bort kellene eladni! — mondta az egyik.

A másik helyeselt.

Ebben a pillanatban bajuszos férfi lépett a pulthoz és két üveg palackozott bort kért. Amikor azonban meglátta a borok felett díszelgő feliratot, meggondolta magát.

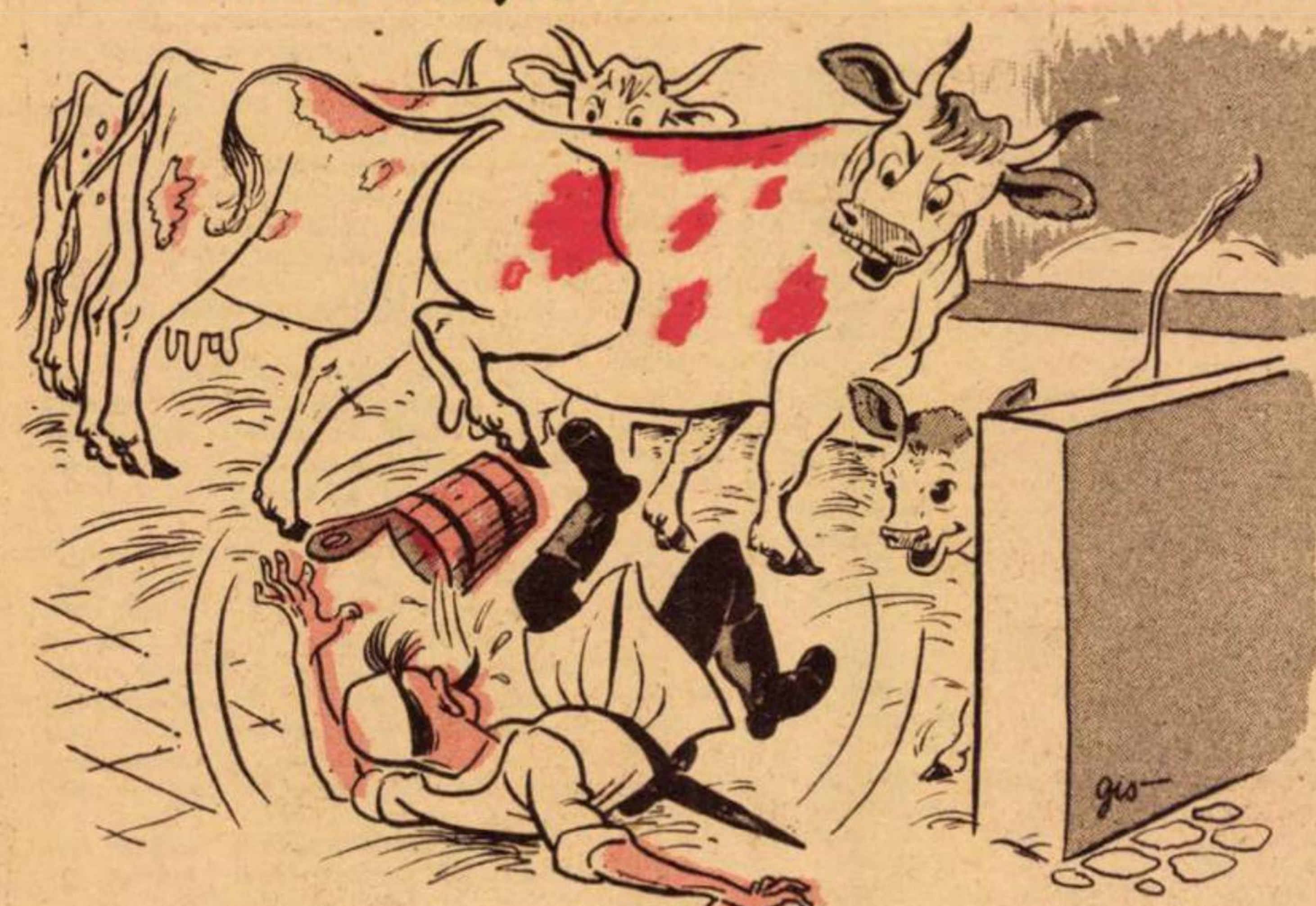
— Köszönöm, nem kérek — mondta és gyorsan eltávozott.

A feliratra néztem. Ez állt rajta:

„LÉGY JÓZAN!"

Palásti László

Ahol nem teljesítették a silózási tervet

MEGLEPŐ FORDULAT

a nem „egészen" kifogástalanul elkészített cipővel.

AZ ÉRSEK ELSŐ FOHÁSZA

(Los Angeles érsekét, McIntyre volt tőzsdeügynököt bíborossá nevezte ki a pápa.)

— Eminenciás uram, öt százalékkal emelkedtek a fegyvergyári részvények.
— Van isten!

Tudod, az a Buckó

Feleségem minden este részletesen elmeséli, mi történt aznap náluk az üzemben:

— Tudod, az a Buckó a számlázásból, akiről a multkor is beszéltem...

Okosan bólintottam, mintha még tudnám, ki az a Buckó. Feleségem folytatta:

— És akkor azt mondta a Havasról, aki nagyon rendes ember, hogy a Havas az egy... az egy sötét fráter, biztos vaj van a fején. Ehhez mit szólsz?

Elnéző mosollyal figyeltem hitvesem csacskaságait. Fogalmam sincs, ki az a Havas, akinek vaj van a fején, de egy kis ásítást elnyomva türelmesen hallgatom a mesét.

— De a Pattantyusné kijelentette, hogy nem Havas fején van a vaj, hanem a Buckó fején, mire a...

Elmélázva figyeltem feleségem száját s egyszer csak azt hallom, hogy:

— Mondd, figyelsz rám?

— Persze, hogy figyelek — feleltem és tovább aludtam nyitott szemmel.

— Tudod az a Buckó volt az oka, hogy nem stimmelt a mérleg, mert rosszul adta össze a főkönyvet...

Látatlanban is únni kezdtem ezt a Buckót. Feleségem meg beszél, beszél és időnkint megkérdezi:

— Figyelsz rám?

— Figyelek — feleltem és közben dudorásztam magamban, hogy lalala, tralala. Mennyi kedves, fölösleges botorságot tud összebeszélni egy nő... lalala, tralala. Félfüllel azért odahallgattam beszédjére.

— Tudod az a Buckó mit mondott a Pattantyusnénak?

— Vajjon mikor fejezi be? — töprengtem magamban unatkozva.

Egyszer csak csönd lesz, úgylátszik Buckó aznap nem mondott többet Pattantyúsnénak.

— Végre! — sóhajtottam fel magamban — végre én is elmondhatom, hogy:

— Tudod a Hornyák, az a művezető a karbantartásból ma azt mondta, hogy...

Miközben elmeséltem, hogy mit mondott az a Hornyák, — igen fontos, érdekes, izgalmas és mulatságos eset volt, — megláttam, hogy a feleségem elmélázva nézi a plafont.

— Figyelsz rám? — kérdeztem idegesen.

— Figyelek — volt a válasz.

Tovább mondtam a történetet:

— És akkor jött a Hegedűs mérnök, képzeld el, bejött a műhelybe...

Ennél az izgalmas és igen fontos résznél észrevettem, hogy a feleségem ásított, egész finoman, alig észrevehetően, de ásított. Halálosan megsértődtem, s türelmetlenül rákiáltottam:

— Mondd, figyelsz rám, vagy nem figyelsz?

— Figyelek!

Tovább folytattam a történetet:

— A Hornyák azonban nem esett a feje lágyára...

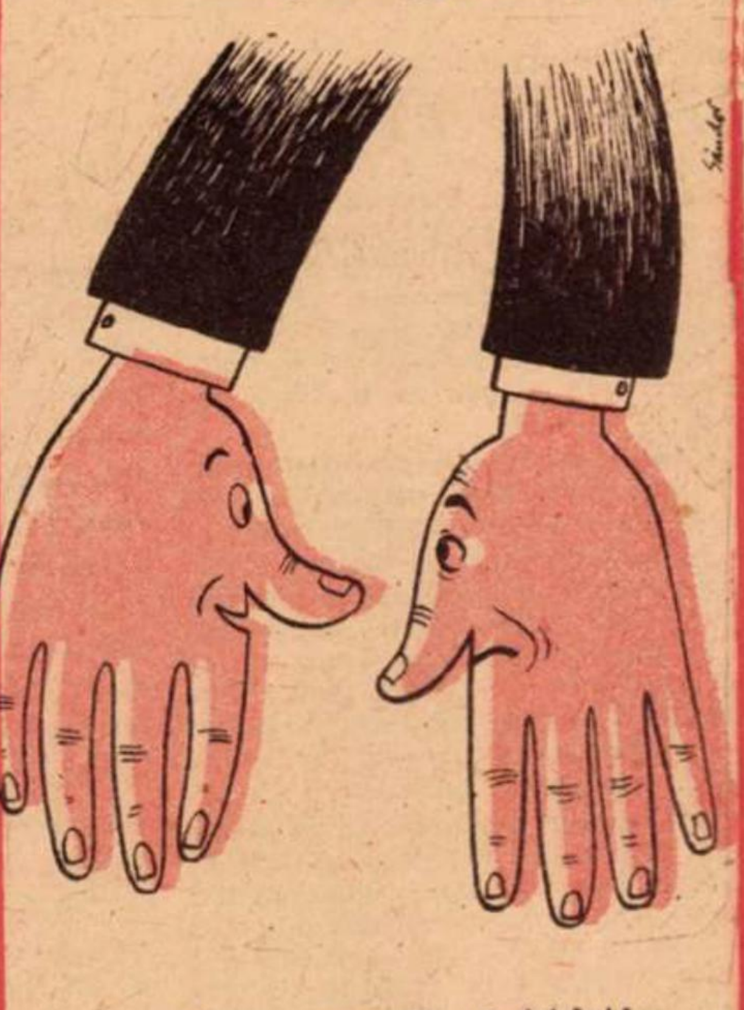
Becsapott a ménkű. Jó fülem van és meghallottam, amint feleségem, miközben én beszélek, halkan dudorászik magában. Hát ez aztán már tényleg...

Összevesztünk.

Két óra múlva azonban kibékültünk és megállapodást kötöttünk: két Buckó-történetért adok három Hornyák-féle történetet és egy Pattantyusnéért adok két Hegedűst.

Mikes György

Akinek inge, vegye magára

A jobbkéz: Mondja bal-kéztárs, nem tudhatnám meg időnkint én is, hogy maga mit csinál?

Aminek nem szabadna lennie

(Sok helyen építés közben változtatják a terveket.)

— Főmérnök elvtárs, a kazán nem fér be az új épületbe!
— Sebaj, akkor tegyük az épületet a kazánba...

Késő bánat — ebgondolat

Ha ez a gépállomásvezető az őszi mélyszántást már elvégezte volna, nem a homlokát szántanák a mély barázdák...

A Budapesten járt csehszlovák filmdelegáció két tagja

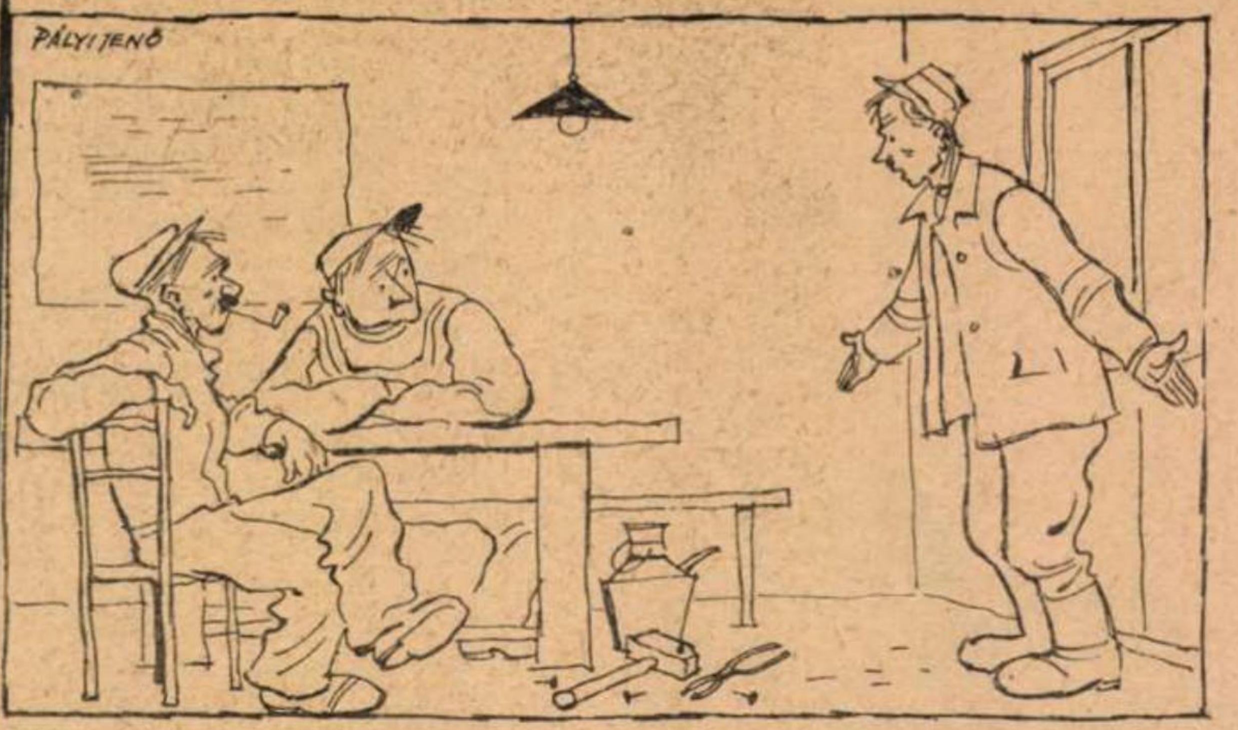

Borivoj Zeman filmrendező

Jiri Marek író

EZ NEM EGYÜTTMŰKÖDÉS!

— Elvtársak, a termelőszövetkezet arra kéri a gépállomást, hogy küldjenek...
— Nem küldünk!
— Hadd mondjam végig... Küldjenek egy kis pipadohányt, mert ha már traktor nélkül nem tudunk dolgozni, hát legalább pipázni szeretnénk.

Barátságos mérkőzésekkel megkezdődött a futballévad

Ez a barátságtalan játékos mindenkibe belerúg a „barátságos" mérkőzésen, mert nem lehet tudni, hogy kinél van a labda.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Lefoglalták a község bikáját

1951 őszétől kezdve Naszály község szolgálatában állottam, mint mozigépész, 1952 március 16-án megszűnt munkaviszonyom a tanáccsal. 900 forintnyi munkabéremmel tartozik a tanács. Március óta harcolok a pénzért. Március 16-tól április 16-ig végigkilincseltem ügyem elintézése érdekében az összes hivatalokat, amelyektől orvoslást vártam. Feleségem is bekapcsolódott a pénz utáni hajszába. Felkereste a Mokép megyei kirendeltségét Esztergomban is — de hiába. Elment a megyei kultúrfelelős csoport vezetőjéhez is. Nem történt semmi. Meg kell említenem, hogy felmondási időm alatt is lelkiismeretesen dolgoztam. Esőben, hóban, sárban jártam ki Tatáról kerékpáron, hogy a vetítésben ne legyen zavar. Sőt felmondásom után is háromízben segítettem ki őket az üzemzavarból. Írásban vázoltam esetemet a megyei kultúrfelelős számára, de csak néma csend volt a „felelet". Április 16-án megjelentem a bírósági panasznapon és Nagy Miklós járásbíró elnök hivatali szobájában, ahol kérésemre jegyzőkönyvet vettek fel. Ebből a jegyzőkönyvből kitűnik, hogy Naszály község tanácsa a megszolgált és megdolgozott munkabért ismételt felhívás ellenére sem volt hajlandó megfizetni. Ezért kénytelen voltam pert indítani és keresettel fellépni. Kértem, hogy a járásbíróság fizetési meghagyást bocsásson ki s abban kötelezze Naszály község tanácsát, mint munkaadót, hogy a 900 forintot s annak kamatait, valamint költségeit 15 nap alatt fizesse meg.

A panasznapi jegyzőkönyvet a járásbírósági elnök aláírta és bírósági pecséttel is ellátták.

A tanács a fizetési meghagyást megkapta, de most sem válaszolt. Ezzel hivatalosan elismerte követelésemet — de nem fizetett. Ezért a törvény értelmében kértem a végrehajtás foganatosítását. Ez május 28-án megtörtént. Itt a végrehajtó hibát követett el, mert lefoglalta a községi tanács írógépét és a község bikáját. A végrehajtó tudhatta volna, hogy a község bikáját nem lehet elárverezni. A sikertelen végrehajtás után az én számlámat terhelte a végrehajtási költség is. Júliusban feleségem elkeseredett levelet írt a Komárom megyei Dolgozók Lapjának. A lap közölte esetünket. A naszályi tanács nem válaszolt és nem fizetett. A Komárom megyei újság azonban nem hagyta annyiban a dolgot és részleteket kért esetünkről.

A lap egyik munkatársa megjelent Naszályon, nyomozni kezdett az ügyben. Igyekeztek befeketíteni engem, de ez nem sikerült. Az újságírónő értekezletet hívott össze, amelyen a Mokép is megjelent. A jelenlevők belátták, hogy az ügyet el kell intézni. A Mokép vezetője megígérte, hogy intézkedik. Ismét nem történt semmi. Írtam a megyei tanács elnökének, kiküldtek valakit vizsgálatra, megint ígéretet kaptam, de más semmit. Erre újra írtam az ügyemmel foglalkozó újságnak. Érintkezésbe léptek a megyei tanáccsal s azt a választ kapták, hogy most már sürgősen kivizsgálják az ügyet. Újból eltelt egy hónap, nem történt semmi.

Követelésem már meghaladja az 1000 forintot. Egy év óta hiába várom az elintézést. Szeretnék végre megdolgozott munkabéremhez jutni. Bízom abban, hogy a Ludas Matyi talán felébreszti a naszályi tanácsot és intézkedni fognak. Egy év alatt rájöhettek volna arra, hogy a becsületesen megdolgozott munkáért fizetni kell.

Menich Tibor mozigépész
Tata

Hol az igazgató, hol az oktató?

A debreceni Járóműjavító Ü. V. vasesztergályos tanulói vagyunk. Baj van szakmai kiképzésünkkel. Július óta nincs iskolánknak vezető-igazgatója. Üzemünk, mint bázis-vállalat, az iskolával kötött szerződés értelmében két szakmai oktatót biztosít kiképzésünkre. A terv szerint a kiképzés két műszakban történne, mert hat esztergapadunk van és tizenketten vagyunk. Sajnos, csak tíz napig tudtunk dolgozni két műszakban két oktatóval, mert az egyik oktató elvtársat visszaadták a nagyüzemnek, azzal az indokolással, hogy nincsen rá béralap. Az oktatás 1952 augusztusában kezdődött, azóta intézkedhettek volna a béralap ügyében. Többször fordultunk illetékesekhez, de eddig eredmény nélkül.

A Járóműjavító II. éves ipari tanulói

Milyen minisztérium a Helyiipari Minisztérium?

A Központi Adóhivatal (V. József nádor-tér 2—4.) végzést küldött címünkre, a Helyiipari Minisztérium laboratóriumába. A végzés szószerinti tartalma a következő volt: „Felhívja a Központi Adóhivatal, hogy ennek a végzésnek a kézhezvételétől számított 3 napon belül közölje, hogy a vállalat felügyelőszerve melyik minisztérium?"

Kétszer is elolvastuk a levelet, de nem volt semmi kétség, a Helyiipari Minisztériumtól megkérdezték, hogy melyik minisztériumhoz tartozik. Felhívtuk telefonon Németh Kálmán előadót, aki a levelet aláírta, de nem volt a szobájában. Házon kívül volt. Mi viszont magunkon kívül voltunk, de azért nyugodtan megkérdeztük a szobájában lévő kartárstól, hogy mi értelme volt a levélnek. Az illető közölte, hogy a levél szövegével ellentétben nem arra kíváncsiak, hogy a Helyiipari Minisztérium melyik minisztériumhoz tartozik, hanem arra, hogy hányféle adót fizet a laboratórium.

Ezek után felmerült a kérdés, hogy ha a Központi Adóhivatal arra kíváncsi, hogy a Helyiipari Minisztérium egyik szerve hányféle adót fizet, akkor miért nem ezt kérdezi? És miért küldenek végzést, amelyben arra kíváncsiak, hogy milyen minisztérium a Helyiipari Minisztérium?

A Helyiipari Minisztérium laboratóriumának dolgozói

Kassóné csökönyös

Az SZTK Borsod-Abaúj-Zemplén megyei alközpontja 1952 augusztusában levélben felszólította a hernádvécsei földművesszövetkezetet, hogy jelentse be Rozmann Györgyné volt ügyvezető munkaviszonyának megszűnését. A földművesszövetkezet válaszában közölte az alközponttal, hogy Rozmannét már régen kijelentette. Az alközpont ezt 1952 május 8-i kelettel vissza is igazolta. A visszaigazolás, melyen az alközpont elismeri a munkaviszony megszűnésének bejelentését, a földművesszövetkezet birtokában van.

Azt hittük, hogy ezzel az ügy most már végleg elintéződött. De nem számítottunk az SZTK alközpontjának bürokráciájára. Október 16-án újabb levelet kaptunk tőlük, amelyben — mintha nem is történt volna köztünk levélváltás — ismét Rozmann Györgyné kijelentését követelték.

Gulyás Jenő, szövetkezetünk ügyvezetője még mindig nem vesztette el türelmét és újból megírta a Rozmanné-ügyet.

Az alközpont azonban, úgy látszik, gyűjti, még pedig felbontatlanul gyűjti szövetkezetünk leveleit, mert november 26-án újra felszólítottak minket, hogy jelentsük be Rozmann Györgyné munkaviszonyának megszűnését. Most már negyedszer írtuk meg, hogy Rozmanné kilépését már 1952 áprilisában bejelentettük. Fogadásokat kötöttünk, hogy az alközpont megint kérni fogja a Rozmanné-féle bejelentést. Akik erre fogadtak, nyertek. December 19-én az alközpont ismét levelesdit játszott és felszólított bennünket, stb. Erre már nem válaszoltunk. Viszont levelet írtunk a szövetkezetünk felettes szervének, a Megyei Szövetkezetek Szövetségének Miskolcra. Ebben a levelünkben kifejtettük, hogy már többízben bejelentettük Rozmanné kilépését és semmi reményünk nincs arra, hogy az SZTK alközpontja ezt a kijelentést elismerje.

Erre a levélre kedvező választ kaptunk. Közölték, hogy eljárnak az alközpontban a hanyagságot elkövető dolgozó felelősségrevonása ügyében.

Boldogan sóhajtottunk fel. No végre! Az öröm azonban korai volt, mert néhány perccel később a postás új levelet hozott az alközponttól, amelyben szóról-szóra a következő állt: „Az alközpont tudomása szerint a hernádvécsei F. m. sz. által bejelentett Rozmann Györgyné munkaviszonya már régebben megszűnt, de a szövetkezet négyszeri sürgetés ellenére a mai napig sem jelentette ki. Szíveskedjék megállapítani, hogy nevezett munkaviszonya valóban mikor szűnt meg s kérem azt az alközponttal mielőbb közölni. Kassóné s. k. előadó"

Ez volt az a pillanat, amikor a Ludas Matyi jutott az eszünkbe...

Koós Pál
MESzÖV-ellenőr, Encs

Fürödjön Veszprémben!

Nem hiszem, hogy sikere lenne egy ilyen feliratú falragasznak. De nem akarok elébevágni panaszomnak. Elölről kezdem. Vakmerő elhatározással a veszprémi városi fürdőbe indultam. Nagynehezen megtaláltam a fürdő ajtaját, amely legalább olyan kicsi volt, mint egy falusi ház kamrájának ajtaja. A pénztárnál nem volt senki. Hosszú várakozás után előkerült a pénztárosnő, akiről a későbbiek folyamán kiderült, hogy idejét főként kazánfűtés és jegykiadás között osztja meg. Ő a fürdő egyetlen alkalmazottja. A tisztítás munkáját is neki kell végeznie.

Megtudtam tőle, hogy csak egy 300 literes kazánjuk van, amely nehezen tudja a fürdő öt kádját melegvízzel ellátni. Ezért sokáig kell várakozni. Megkért, hogy menjek fel a fürdőbe — és várjak.

A fürdő keskeny folyosóból áll, amelyből öt ajtó nyílik a kádakhoz. A folyosó zsúfolva volt várakozókkal. Azok a „szerencsések", akik már a fürdőkádhoz jutottak, dühösen követelték a melegvizet. A szidalmakból könnyű volt megállapítani, hogy már három órája várnak a fürdőzésre. Mire sorra kerültek, elfogyott a melegvíz.

Egy helyzettel ismerős fürdőző azt tanácsolta, menjek be a városba, intézzem el ügyeimet és jöjjek vissza egy-két óra mulva — még akkor is várnom kell. Másfél óra mulva visszajöttem: a helyzet változatlan volt. Még egy órahosszát vártam, amíg a kádhoz jutottam.

Veszprémnek több mint tízezer lakosa van. A veszprémi Tanács gondoskodhatna jobb fürdési lehetőségről.

Paksi József
Veszprém

Ludas Matyi elintézte

A „Talpas csévе" című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a keresett küldeményt megtaláltuk. Intézkedésünkre a küldeményt azonnal Kispest rendeltetési helyre továbbították, ahol a címzett átvette. A mulasztás elkövetői ellen eljártunk.

Közlekedésügyi Minisztérium
vasúti főosztálya

A „Tegnap vettem" című közlemény alapján megindult vizsgálat megállapította, hogy a cikkben kifogásolt giccses lapokat az eladó még magánszektor korában árusította. Időközben a Dohányzók Boltja az árudát átvette és azóta ilyen lapokat nem árusítanak.

Budapest Városi Tanács V. B.

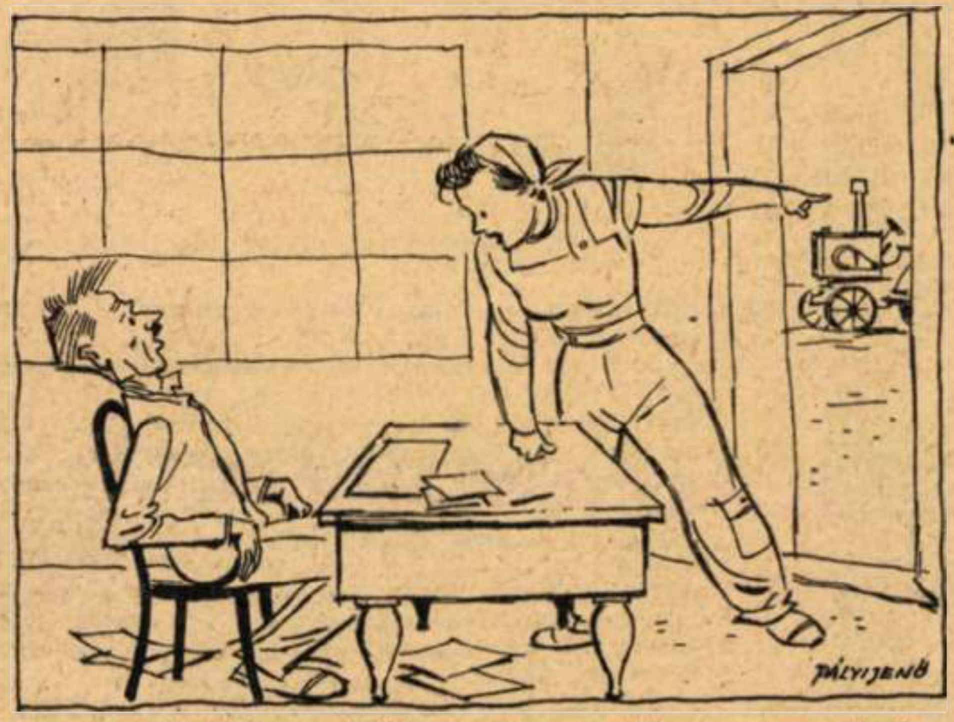
PAUL ROBESON ÉNEKEL

(Glück Félix metszete.)

EZ AZ OKOS BESZÉD!

Sok helyen „kiemelik" és irodákba teszik a traktoros nőket.

— Hallja-e, elvtárs! Én traktoros vagyok és nem brigádírnok. Nem a papírost akarom szántani, hanem a földet!

Egy elfoglalt író munkában

Aminek nem szabadna lennie

Igazgató: Mondja meg nyugodtan, Kovács szaktárs, ha valami nem tetszik magának...

Malin verse:

BAGOLY MONDJA A VERÉBNEK..

(Állatmese)

Feladatot kapott a Sas, még pedig:
— Kedves Kartárs intézkedés kéretik,
Seregély a cseresznyére ne jöjjön,
Két kalitkát állítson fel, de rögtön!...

Felhúzta az orrát a Sas morogva:
— Sast rendelnek ilyen csip-csup dologra?!
Van énnekem más dolgom. Ezt vigye be
A Bagolyhoz, titkárom, a Cinege!

Megy az ügy a Bagolyhoz. Az pislogott.
Okos madár, nem tagadta meg legott,
Később szólt: — Jaj, a Szarkához leküldöm
Ezt az ügyet... Vidékre kell repülnöm!

No, a Szarka — (még egy perc se telt bele!)
A megbízást a Varjúhoz tette le.
A Varjúnál az ügy meg se melegszik.
Nem kel ő fel fészkéből, ha lefekszik, —
A megbízást rásózta a Rigóra.
Füttyentett a Rigó, — ő meg kirója
Az ügyet a Tengelicre. S ez se vicc:
Pelikánnak adta át a Tengelic.

A Pelikán fog egy Kárókatonát:
— A megbízást én teneked adom át!

A Káró egy Füsti fecskét keresett:
— Átadom az intézkedést teneked!...
Füsti fecske szólított egy Verebet:
— Csináld csak meg! Cseréljünk most szerepet!..

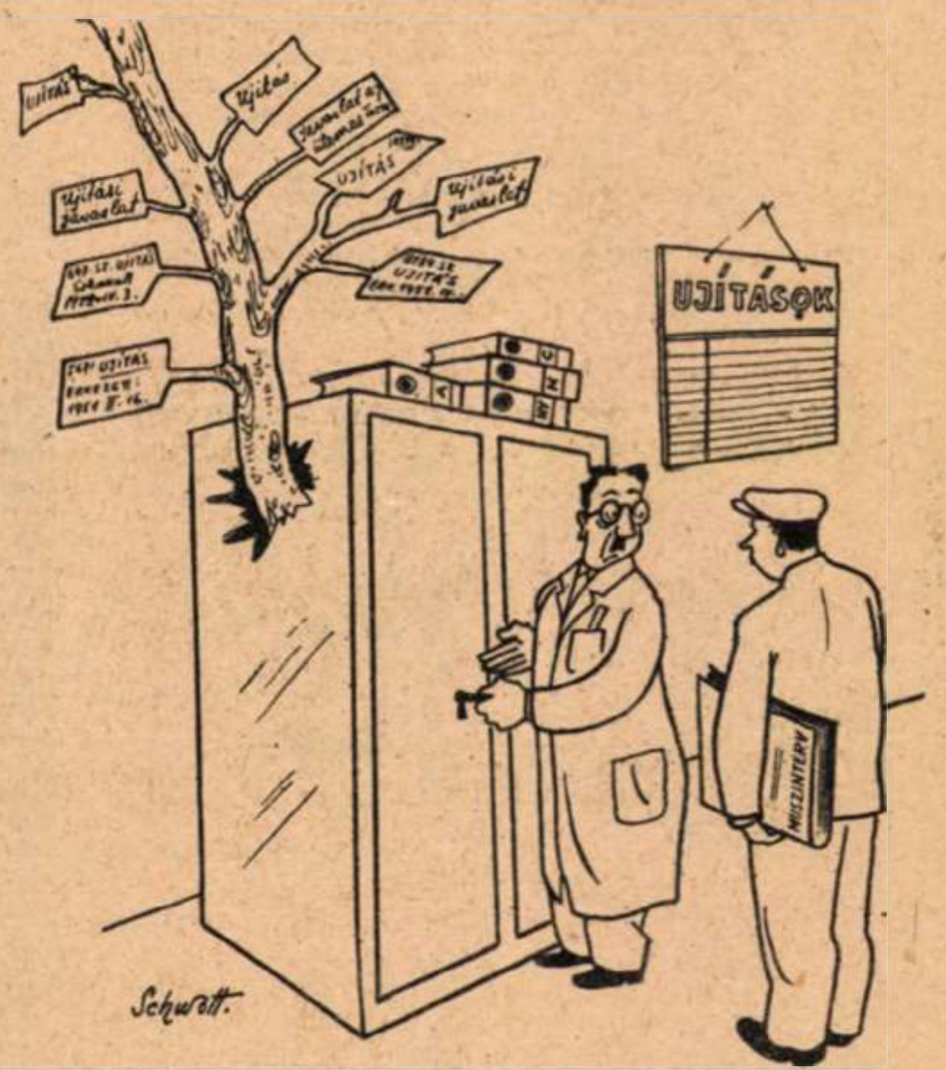
A Veréb a cseresznyefán csivitelt.
Úgy látszik, nem vállalta a kivitelt,
Mert bíz ő a megbízást nem vette át.
Még oda se fordította a nyakát!
S kézenközön a megbízás addig járt:
Gyümölcsfára senki se tett kalitkát!

„Jómadarak" rossz példája mit mutat?
Ügyintézők keresnek így „kiutat"!
Munka helyett csak „kibúvót" keresnek,
S mi lesz ebből?... Nem mondjuk meg. Esetleg
Vegye át a megbízást az olvasó!
Találja ki, hogy miképpen volna jó?!!

Fordította: K. Tóth Lenke

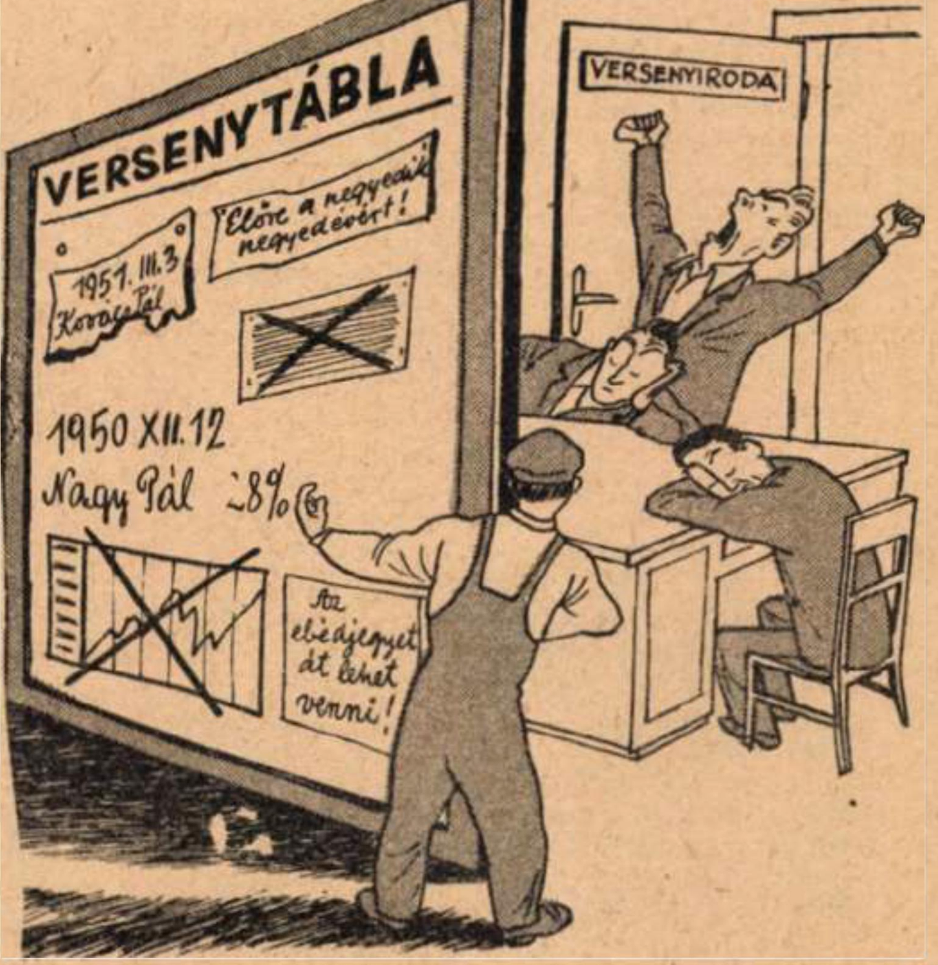
Ahol kihajtanak az eldugott újítások

(Rákosi elvtárs költségvetési beszéde nyomán)

Újítási megbizott: „Higgye el, elvtársam, az újítási javaslatok nem maradnak nálam egy hétnél tovább..."

Az áruló versenytábla

— Elvtársak, ideje, hogy mögéje nézzünk!

Ludas Matyi a Fővárosi Tanácsnál

Vastagtalpú bakancsban, delejmentes iránytűvel, három napra elegendő tartós ennivalóval (sózott hús, kétszersült, lencse szalonnával-készétel) és szíyünkben a bátrak erejével léptünk be a Fővárosi Tanács Gerlóczy-utcai kapuján. Megálltunk az előcsarnokban és ámuló szemünk előtt kibontakozott a feladat nagysága. Számtalan fő és melléképület, nyolc fő és kilenc mellékIépcsőház, új és régi keresztszárny, fő és mellékpavillon, hét udvar, titokzatos benyílók, csapóajtók, kiírások, felirattal ellátott és feliratnélküli ajtók meredtek ránk. És mindezek tetejébe... ott ült a lidérc, tisztviselők lázálma és ügyfelek elfojtott nyöszörgése: az ÉRTEKEZLET.

Nem riadtunk meg. Egymásra néztünk és a folyosókon járó-kelő ügyfelekre, akik szemmelláthatólag egészen nyugodtan közlekedtek, és nekivágtunk a folyosóknak. Az IGAZGATÁSI OSZTÁLY egyik ajtaján megláttuk, hogy az anyakönyvi ügyek is idetartoznak. Beléptünk. Magas, bajuszos férfi fogadott: Siményi elvtárs. Amikor bemutatkoztunk, érezhető ellenszenvvel nézett rokonszenves vonásainkra. Nem értettük a dolgot. Hiszen mi csak azt szeretnénk megtudni, teljesítik-e az anyakönyvvezetők havi tervüket és általában mivel foglalkozik az Igazgatási Osztály?

Jól emlékszünk még a régi világ álkoldusára...

— Majd az osztályvezető elvtárs — mondta és végigkalauzolt a folyosón. „Értekezleten van" — mondta a kedvesmosolyú titkárnő. A helyettese is értekezleten van. A csoportvezető elvtárs is értekezleten van. „Hát..." — akartuk mondani, de szerencsénk volt. Kiss György osztályvezető elvtárs és helyettese éppen most jöttek vissza. Igaz, hogy tíz perc mulva kezdődik a következő értekezlet, de „tíz perc az nagy idő, Elemér..." Szóval tíz perc alatt sokat tudtunk meg. Ez az osztály többek között a kolduskérdéssel is foglalkozik. Jól emlékszünk még a régi világ álkoldusára. Nyomorék kezét nyujtotta feléd és amikor adtál — ha részegségében elfeledkezett magáról — a lecsüngő kabátujj alól kibukkant a teljesen ép, egészséges kéz, amellyel átvette az adományt. A munkaképtelen, beteg nyomorékokat az utcára űzte a régi rendszer. Most Zircen, szépen berendezett otthonban élnek, a Tanács gondoskodik róluk és vasárnaponként a volt koldusok saját zenekara szórakoztatja az otthon lakóit.

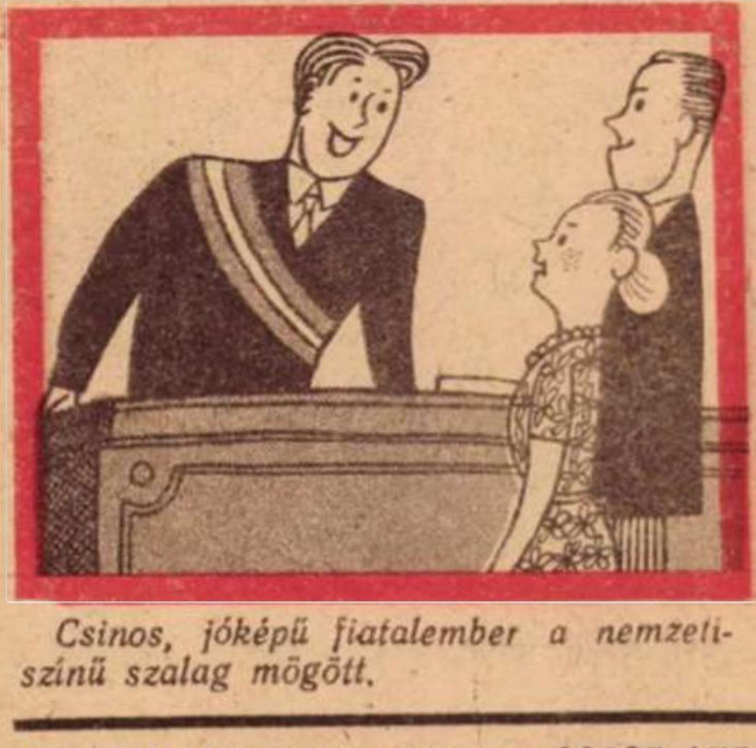
A gyerek tejben-vajban fürdik...

Az elhagyott gyermekekkel is nagy szeretettel foglalkozik a Tanács igazgatási osztálya, úgyszólván tejben-vajban fürdetik őket a korszerű, modern otthonokban.

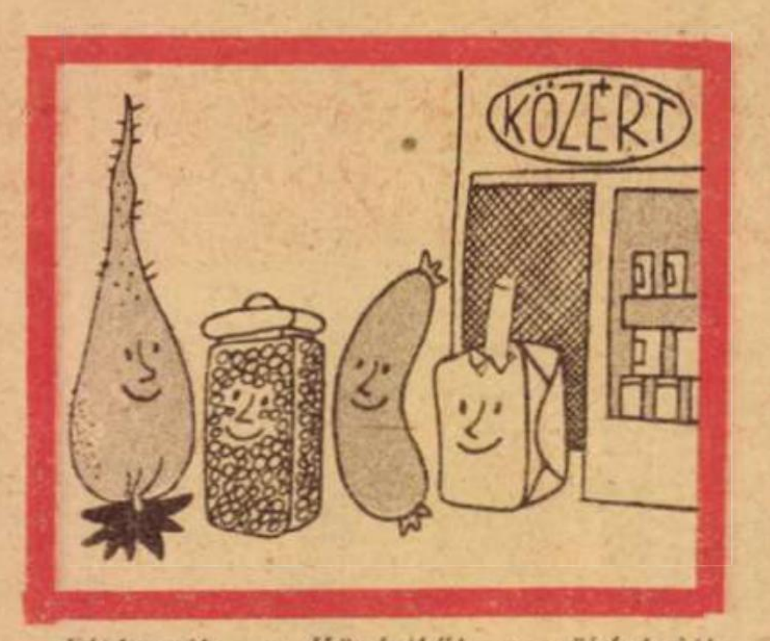
A gyámügyi, jogi, szociális kérdések mellett ide tartoznak az anyakönyvvezetők is. Most megtudjuk, miért nem kedvelt bennünket Siményi elvtárs. Azt hitte, hogy a régi vicclapok mintájára mi is gúnyt akarunk űzni és kehesnek, göthösnek, komikusnak ábrázoljuk az anyakönyvvezetőket. Életünkben legalább kétszer (születés, halál), de általában harmadszor is (házasság) találkozunk az anyakönyvek vezetőjével, tehát csinos, jóképű fiatalembert rajzoltunk a nemzetiszínű szalag mögé. A menyasszony kénytelen szendén lesütni szemét, hogy az utolsó pillanatban ne az anyakönyvvezetőt válassza.

De indulunk tovább. A folyosón két asszony megy előttünk, az egyik azt mondja: „Nem hittem volna. Tegnap adtam be, mára visszakaptam elintézve..." Szavunkra, biztató beszélgetés. Ilyet régen nem nagyon hallottak ezek a vastag falak.

Átvágtunk néhány folyosón, az első emeleti középszárnyon, lépcsőn le, lépcsőn fel, s máris itt a KERESKEDELMI OSZTÁLY. Ide tartozik a főváros egész kereskedelme. Jókor jöttünk, valami félreértés folytán nem volt értekezlet. Az osztályvezető elvtárs éppen az Átex, Röltex, Keravill és a

Csinos, jóképű fiatalember a nemzetiszínű szalag mögött.

Eltávozik a Közértből a zöldségféle, édesség, hús és dohányáru.

többi bolt tervét tanulmányozta. A Közértek is idetartoznak már. A jobb és gyorsabb kiszolgálás érdekében hamarosan eltávoznak a Közértből a zöldségfélék, édességek, hús- és dohányáruk, hiszen mindegyiknek van már a saját képére termett boltja. A Kereskedelmi Osztály különben harcos osztály, harcol a vállalatok sovinizmusa ellen. Egyes Röltex üzletekből például a boltvezetők száműzték a népszerű Röltex Rózsit, mert a rövidárukra — gomb, csat, tű stb. — hívja fel a vevők figyelmét. Az ilyen apró, filléres tételekből pedig nem könnyű összehozni a havi forgalmat. Tegyenek inkább paplant, függönyt a kirakatba, mondják a boltvezetők, akik elszakadtak a rövidáruktól és a tömegektől. Az osztályvezető elvtárs búcsúzásnál megesküszik, fogadalmat tesz, szavát adja, hogy a Fény-utcai piac még ez év februárjában megnyílik.

Sok boltból száműzték a népszerű Röltex Rózsit...

A NÉPMŰVELÉSI OSZTÁLY-on értekezlet van, átmegyünk tehát a KÖZLEKEDÉSI OSZTÁLY-ra. Osztályvezető? Értekezleten. Helyettese? Értekezleten. De szerencsénkre itt van Bognár István elvtárs, csoportvezető, akinek fejében ott van Budapest minden közlekedési vonala. Olyan jól éreztük magunkat csoportjánál, hogy szinte el sem kívánkoztunk. Megismertük az utcai táblák és lánckorlátok anyját, a villamosok apját, a közlekedési balesetek őrét, vagyis az egyes kérdések előadóit, akik vidáman, lelkesen dolgoznak azon, hogy Budapest közlekedése egyre jobban fejlődjék. Készülnek már a tervek, hogy ha megindul a földalatti, milyen lesz a felszíni közlekedés. Persze, a panaszokról is tudnak itt. A tél a legnehezebb közlekedési időszak, nemcsak a rossz idő miatt, hanem a télikabátok miatt is. Az emberek kétszerakkora helyet foglalnak el télen, mint nyáron. Ez természetesen a kalauzokra is vonatkozik. Legideálisabb közlekedési alkalmazott a csinos, sovány kalauznő, nyáron. Legnehezebb eset a csinos, kövér kalauznő, téli bundában.

Sok gondot okoz a járókelők fegyelmezetlensége. A balesetelhárítási propaganda sokat segít és a közlekedési „müezzinek"

Legnehezebb eset a csinos kövér kalauznő, téli bundában,

jól beváltak. Persze nem könnyű a közlekedési bemondók kiválasztása, hiszen tíz közül nyolc mikrofonlázat kap az első próbán. A legjobb bemondó Cserniczky József ellenőr. Ha ő „van műsoron", sok járókelő hosszú ideig várakozik az erkély alatt és a „műsor" végén meg is tapsolják a szellemes közlekedési konferansziét.

A Közlekedési Osztály mindent megtesz a dolgozók jobb közlekedéséért. „Higgyék el — mondja Bognár elvtárs — ha valaki azt mondja az utcán, hogy: fene egye meg a Beszkárt, mi idefent, a hivatalban felkapjuk a fejünket. Pedig a Beszkárt már régen nem Beszkárt, hanem FVV."

Tekintve, hogy közlekedési szakemberekkel állunk szemben, megérdeklődjük, hogyan jutunk a legrövidebben az EGÉSZSÉGÜGYI OSZTÁLY-ra. És itt, ahol betéve tudják a 61-es villamos valamennyi megállóját és a 11-es autóbusz útvonalát keresztező mellékutcákat, összenéznek és hosszas körmondatokban próbálják megmagyarázni az útirányt. Sehogy sem megy. Végül iránytűnk s több ügyfél megkérdezése után rátalálunk. Ide tartozik Budapest egészségügye — mondja Dr. Nagy Sára osztályvezető helyettes —: az összes orvosi rendelők, körzeti orvosok a Tanács rendelői, illetve orvosai. Mit tagadjuk, olyan rohamosan fejlődik a város, és nő a biztosított dolgozók tömege, hogy orvosaink nem tudják követni ezt a fejlődést. Ennek következtében túl vannak terhelve munkával. A túlterhelésben azonban szerepe van annak is, hogy sokan veszik igénybe az orvost — minden ok nélkül. Por megy az orrába, tüsszent egyet? Nosza, gyerünk a körzeti orvoshoz. Beütötte a könyökét a kilincsbe és ez alaposan „megvillanyozta"? Hűha, hamar orvoshoz! A IX. kerületben történt, hogy egyik reggel fiatal nő sietett be a körzeti orvoshoz. Egy cédulát nyujtott át. „Legyen szíves délután kijönni erre a címre!" — mondta. Az orvos átvette a cédulát és megkérdezte: „Ki a beteg?" Legnagyobb meglepetésére a fiatal nő azt felelte: „Én." Az orvos nem értette a dolgot. Ha a beteg el tudja hozni személyesen a cédulát, miért nem jön el a délutáni rendelésre. A fiatal nő elbájoló mosollyal ma-

Tíz közül nyolc közlekedési konferansziè mikrofonlázat kap.

gyarázta meg, hogy náthás, de délután vendégei vannak, már nem tudta őket lemondani és ezért kérte az orvost, hogy jöjjön a lakására.

No, és a gyógyszerhalmozó? Mert ilyen is van. Ezek néhány hónappal ezelőtt még betegesen gyüjtötték a gyógyszert. Más bélyeget gyüjt vagy hulladékot, ők tubust, fiolát, üveget, természetesen gyógyszerrel tele. Ha meghallották, hogy forgalomba került valami új gyógyszer, futottak orvosukhoz és addig makacskodtak, amíg feliratták vele. A patikából azután egyenesen hazarohantak az üveggel, vagy dobozzal és üdvözült mosollyal ajkukon helyezték gyógyszerekkel zsúfolt szekrényükbe.

Még néhány szót váltottunk a táppénzcsalókról, akiket a gyakorlott orvos szinte Röntgen-szemmel világít át, azután búcsút vettünk az egészségügyi osztálytól és tovább folytattuk barangolásunkat a Tanácsháza labirintusában. Jól tudjuk, hogy nem mehetünk be minden osztályra, hiszen ahhoz hónapok munkája és egy szakavatott

„Ki a beteg?" — kérdezte az orvos.

sarkkutató rutinja kellene. A LAKÁSGAZDÁLKODÁSI OSZTÁLY-ra azonban eljutottunk s megkérdeztük mi az oka annak, hogy különben oly szép és épülő fővárosunk arculatát sok betört üvegű, piszkoskirakatú, üres üzlethelyiség éktelenítí el? A válasz: ennek a kérdésnek nincs gazdája! Ha az osztálytól igénylik az üzlethelyiséget, az osztály kiutalja. Azt a szerény javaslatunkat, hogy az üres üzlethelyiségeket legalább takarítsa ki a KIK, az osztályvezető-helyettes elvtárs meghallgatta, de végül is közölte, hogy a főváros külső szépsége tulajdonképpen az építési osztályra tartozik.

Építési osztály? Helyes, gyerünk az ÉPÍTÉSI OSZTÁLY-ra. Milyen jó viselet egy ilyen bakancs hosszú hegyitúrákon! Most is nagyszerűen kitart, csak a talpa kopott le egy kicsit. De itt az Építési. Prezich elvtárs, az osztályvezető nagyon kedvesen fogad bennünket, megnyugtat, hogy már megkezdték a város képének szépítését, pl. a József Attila-utca egyik felén szépek, tiszták, rendesek a házak és ez folyik tovább minden főútvonalon. S készülnek a tervek, Budapest szebb lesz mint valaha. Új Tanácsháza is épül majd, korszerű, ahol könnyen kiismerik magukat a felek.

Hát ez ránk is férne. Mert megint itt állunk a folyosón, rengeteg a tábla, az ember szinte szédül bele. Következő állomásunk, a NÉPMŰVELÉSI OSZTÁLY szinte önmagától sétál karjainkba, találkozunk a folyosón Hajnal Gábor elvtárssal, aki kalauzol bennünket. Sok fontos feladata van az

A gyógyszerhalmozó.

Sok a betört üvegű, piszkos-kirakatú üres üzlethelyiség.

osztálynak, Budapest tömegművészeti munkája, kultúrcsoportok működése, a főváros színházainak, varietéinek, cirkuszainak irányítása mellett valami rejtélyes oknál fogva az utcák elnevezése is az ő feladatuk. Megtudtuk, hogy harminckét Petőfi- és 26 Ady-utca van a fővárosban, ami a posta szempontjából nem kis munkatöbbletet jelent. A Lajosok különben joggal lehetnek megsértve, mert összesen csak hat Lajos-utca van, míg Gézából tizenhármat tartanak nyilván. Hát mennyivel szebb név a Géza, mint a Lajos? No, de kár az izgalomért, folyik az utcanév-revízió, először a reakciós utcanevektől szabadítják meg a fővárost, azután pedig a semmitmondó, „üres" utcanevektől. És ha mindez kész, remélhetőleg kiadnak majd egy részletes, végleges, áttekinthető utcanévjegyzéket, mert ez már nagyon ránkférne.

A könyvtárosok nevelése is ennek az osztálynak a feladata. Tudnunk kell, hogy egy ember magatartását, világnézetét, jellemét kitűnően elárulja az, hogy mit olvas. Szinte úgy mondhatnánk: az olvasmányok tükörképei az olvasónak. A jó könyvtáros pedig alaposan belenéz ebbe a tükörbe és ha úgy látja, hogy nem szépet mutat, akkor jó

Az olvasmány tükörképe az olvasónak.

népnevelő munkával megszépítheti a tükörképet.

Azt is elárulták a Népművelési Osztályon, hogy a közeljövőben nyitják meg a volt Kamara Mozi helyén a főváros új varietéjét. Az építkezés során kiderült, hogy a színpad alatt nagy medence van. Krausz Simi, a régi idők hírhedt fezőrje akart itt vízi-bárt nyitni úszó sellőkkel kombinálva. Miután ez a terve még akkoriban dugába dőlt és most, hogy az új népszórakoztató üzem rövidesen készen áll, az azóta már alaposan kiöregedett sellők utolsó reménye is vízbe esett.

Lassan alkonyodik odakint. De a munka nagy lendülettel folyik még minden osztályon. Az osztályok munkáját a VB irányítja és a kétszázötvenegy tanácstag a dolgozókkal való szoros kapcsolat alapján érvényesíti a főváros lakosságának kívánságait, javaslatait, ötleteit. Harcolnak a bürokrácia ellen is, — bár, amint láttuk, sok még az értekezlet. Utóbbi időben elszaporodtak a SZIGORÚAN BIZALMAS, CSAK SAJÁTKEZŰ FELBONTÁSRA bélyegzővel ellátott borítékok. Megnéztük, mit rejt egy ilyen boríték. A következő levél állt benne: „Tegye közhírré sajtó, rádió, hangos bemondás és dobszó útján, hogy az utcákon és tereken

A kiöregedett sellők.

található hulladékanyagokat... stb., stb...."

Úgy látszik még sem lehetett olyan „Szigorúan bizalmas" ez a közlendő, ha még dobszó útján is nyilvánosságra kell hozni!

Betájoltuk magunkat a szélrózsa minden irányába és keresni kezdtük a kijáratot. Egyik faliújságon menetközben észrevettünk egy rajzot, amely Illyefalvi urat ábrázolta, aki 1941-ben hivatalvezető volt a fővárosnál. A kép alatti cikk az akkori statisztikai adatok alapján elmondja, hogy 1941-ben annyi taxiköltséget kapott, amennyi két statisztikai tisztviselő két évi fizetése volt.

Szerencsére, ma már csak egy-egy ilyen faliújságcikk emlékeztet az akkori időkre. A folyosók labirintusa ugyan még a régi s a bürokrácia is felüti itt-ott a fejét, de a Tanácsháza levegője mégis egészen más. Olyan, mint amikor sarkig tárnak egy épületben minden ablakot és betódul kintről a friss, egészséges, szabad levegő...

Azt írtuk: ablak? Igen, végül már arra gondoltunk, hogy az egyik földszinti ablakon mászunk ki. Mert a kijáratot nem találtuk. A Somogyi Béla-úti kapun akartunk kijutni, de végül is két és félórás nehéz küzdelem árán megérkeztünk a Városház-utcai II. kapúhoz.

Kimentünk. A portást nem láttuk sehol. Bizonyára kulcsforgatási és kapukilincslenyomási értekezleten volt.

KASSO—VAJDA

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda U. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.